DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 30 kwietnia 1937 r.

Nr 11

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OKÓLNIK MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

354

USTAWA

z dnia 14 kwietnia 1937 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych.

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 5, poz. 59) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 13 ust. (1) wyrazy: „W ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego" zastępuje się wyrazami: „Do dnia 31 grudnia 1940 r.",

2) w art. 16 wyrazy: „w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego" zastępuje się wyrazami: „do dnia 31 grudnia 1940 r.",

3) w art. 18 ust. (1) wyrazy: „w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego" zastępuje się wyrazami: „do dnia 31 grudnia 1940 r.",

4) w art. 36 wyrazy: „w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego" zastępuje się wyrazami: „do dnia 31 grudnia 1940 r.",

5) art. 43 ust. (1) otrzymuje brzmienie: „Do dnia 31 grudnia 1940 r. długi rolnicze posiadaczy gospodarstw wiejskich grupy A. można będzie spłacać w całości lub w części także przedterminowo z tym, że każda zapłata gotowizną umarzać będzie 200% zapłaconej sumy.",

6) w art. 53 ust. (3) wyrazy: „w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego" zastępuje się wyrazami: „do dnia 31 grudnia 1938 r.",

7) w art. 54 ust. (2) na końcu dodaje się następujące zdanie: „Przy szacowaniu nieruchomości i obliczaniu reszty ceny kupna bierze się za podstawę obszar, który był przedmiotem czynności prawnej, ustalającej cenę sprzedaży, i nie uwzględnia się zmian, jakie w obszarze nastąpiły, natomiast uwzględnia się zmiany, jakie zaszły w stanie nieruchomości.",

8) w art. 55 ust. (6) dodaje się na końcu wyrazy: „oraz do przypadków, w których dłużnik wpłacił już ponad 30% umówionej ceny.".

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom: Skarbu, Sprawiedliwości oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Sprawiedliwości: *W. Grabowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 kwietnia 1937 r. Nr 30, poz. 222).

355

USTAWA

z dnia 14 kwietnia 1937 r.

o zmianie ustawy o zaopatrzeniu inwalidzkim.

Art. 1. W ustawie z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 5, poz. 31), zmienionej dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 522) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 2 ust. (1) lit. c) po wyrazach: „do 1 listopada 1918 r." dodaje się wyrazy: „a odnośnie do b. żołnierzy armii austriackiej, którzy w terminie do dnia 31 grudnia 1930 r. zgłosili roszczenia do zaopatrzenia z tytułu uszkodzenia zdrowia, doznanego na froncie włoskim — do dnia 4 listopada 1918 r. włącznie"; wyrazy: „a posiadają prawo obywatelstwa polskiego" zastępuje się wyrazami: „jeżeli osoby te posiadają prawo obywatelstwa polskiego";

2) po art. 3 dodaje się nowy art. 3a treści następującej:

„Art. 3a. Za zmarłych w związku przyczynowym ze służbą wojskową uważa się:

a) inwalidów wojennych i wojskowych, jeżeli śmierć ich nastąpiła wskutek uszkodzenia zdrowia, uznanego orzeczeniem komisji rewizyjno-lekarskiej za pozostające w związku przyczynowym ze służbą wojskową lub wskutek cier-

pienia pochodnego od tego uszkodzenia zdrowia,

b) osoby zmarłe w ciągu 10 lat od zwolnienia ze służby wojskowej, jeżeli śmierć ich nastąpiła wskutek uszkodzenia zdrowia, pozostającego w związku przyczynowym ze służbą wojskową.";

3) w art. 7 po ust. (2) wprowadza się, jako ust. (3):

„(3) Inwalida, którego stopień utraty zdolności zarobkowej został określony na stałe, może być po upływie 12 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia poddany badaniu przez Inwalidzką Komisję Rewizyjno-Lekarską na wniosek lekarza referatu spraw inwalidzkich właściwego starostwa, przy czym inwalida ma prawo żądać specjalistycznego badania lekarskiego w szpitalu lub w zakładzie leczniczym. Inwalida ponosi koszty badania specjalistycznego, jeżeli wynik tego badania nie stwierdził zwiększenia się stopnia utraty zdolności zarobkowej (art. 5a).";

4) w art. 17 ust. (6) otrzymuje brzmienie:

„(6) Wymiar, uskuteczniony w myśl artykułu niniejszego, ulega zmianie (ust. (1)) w razie zmiany miejsca zamieszkania. Zmiana wymiaru następuje w przypadkach przesiedlenia się osób, uprawnionych do miejscowości klasy wyższej po upływie trzech lat, natomiast w przypadkach przesiedlenia się do miejscowości klasy niższej — po upływie jednego roku zamieszkiwania w nowej miejscowości.";

5) w art. 29 w ust. (3) słowa: „w dniu 31 grudnia 1936 r." zamienia się na: „w dniu 31 grudnia 1937 r.";

6) w art. 29 po ust. (4) dodaje się, jako ust. (5), przepis następujący:

„(5) Minister Skarbu może uwzględnić zgłoszenia roszczeń do zaopatrzenia, dokonane po upływie terminów, zakreślonych w ust. (1) pkt 3 i ust. (2) artykułu niniejszego, nie później jednak niż w dniu 31 grudnia 1937 r., jeżeli ubiegającymi się o zaopatrzenie są pozostali po osobach, które poległy lub zmarły w związku przyczynowym ze służbą wojskową w formacjach, wymienionych w art. 2 ust. (1) lit. a), b) i d).";

7) w art. 33 na końcu punktu d) średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje następujące wyrazy: „a także posiadających osady rentowe o powierzchni poniżej 20 ha na obszarze województwa poznańskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego oraz poniżej 35 ha na obszarze województwa pomorskiego, o ile nabycie tych osad nastąpiło po dniu 1 lipca 1919 r.";

8) art. 35 otrzymuje brzmienie:

„Art. 35. (1) Zasadnicza renta inwalidy, przysługująca mu według stopnia utraty zdolności zarobkowej, oraz dodatek kwalifikacyjny, o ile mu służy, mogą ulec skapitalizowaniu w całości, w połowie lub w 1/4 na warsztat pracy, budowę, nabycie nieruchomości, kształcenie lub dokształcanie, jeżeli:

1) osoba, pobierająca rentę, jest pełnoletnia i nie przekroczyła 55 roku życia,

2) istnieje rękojmia celowego użycia skapitalizowanej renty zgodnie z zamierzeniami wnioskodawcy.

(2) Mimo skapitalizowania renty inwalida zachowuje prawo do dodatków: rodzinnego, ciężko poszkodowanych, pielęgnacyjnego, na psa przewodnika oraz do wszelkich świadczeń, nie stanowiących zaopatrzenia pieniężnego.

(3) Zaopatrzenie pozostałych nie może ulec skapitalizowaniu.";

9) w art. 36 po ust. (1) wprowadza się, jako ust. (2):

„(2) Jeżeli skapitalizowano rentę w połowie lub w 1/4, wypłaca się inwalidzie połowę lub 1/4 sumy, obliczonej według zasad, przewidzianych w ust. (1).";

10) w art. 36 ustęp przedostatni otrzymuje brzmienie:

„Osoby, pozostałe po inwalidzie, który uzyskał skapitalizowanie renty wraz z dodatkiem rodzinnym lub skapitalizował rentę w całości, — nie mają prawa do zaopatrzenia inwalidzkiego. W razie skapitalizowania renty inwalidzkiej w połowie lub 1/4, podstawa wymiaru zaopatrzenia i łączna granica rent pozostałych (art. 19, 22, 23 i 25) ulegają obniżeniu o połowę lub o 1/4.";

11) w art. 40 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Przez czas pobytu w zakładzie leczniczym inwalida, o ile, niezależnie od przepisów artykułu niniejszego, ma prawo do pobierania renty inwalidzkiej i dodatków, otrzymuje 5% renty zasadniczej zupełnego inwalidy w wymiarze według miejscowości klasy A. (art. 17), oraz w pełnym wymiarze dodatek kwalifikacyjny, ponadto przez pierwsze trzy miesiące przebywania w zakładzie — dodatek ciężko poszkodowanych.";

12) w art. 42 ustęp ostatni otrzymuje brzmienie:

„Ministrowi Opieki Społecznej służy prawo powierzenia leczenia inwalidów innej instytucji lub odpowiednim zakładom.";

13) w art. 50 ust. (2) zdanie ostatnie otrzymuje brzmienie:

„W razie zawinionej utraty psa przewodnika inwalida płaci koszt tego psa w trybie art. 27 ust. (4) pkt 2), po czym nabywa ponownie prawo do otrzymania psa przewodnika.";

14) po art. 52 wstawia się nowy art. 52a treści następującej:

„Art. 52a. Dzieci inwalidów wojennych i sieroty po nich mają prawo pierwszeństwa

przy przyjmowaniu do szkół państwowych i samorządowych oraz prawo pierwszeństwa przy zwalnianiu od opłat szkolnych.";

15) w art. 53 ust. (3) otrzymuje brzmienie następujące:

„(3) Inwalida podczas pobytu w zakładzie opiekuńczym otrzymuje 25% renty zasadniczej i dodatku ciężko poszkodowanych oraz dodatek kwalifikacyjny, jakie pobierałby w razie pozostawania w opiece domowej.";

16) w art. 59 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Pracodawcy w rolnictwie, przemyśle, handlu i komunikacji, instytucje i zakłady o charakterze publicznoprawnym oraz wszelkie inne przedsiębiorstwa i zakłady pracy, niezależnie od tego, czy są własnością państwową, samorządową lub prywatną, obowiązane są zatrudnić na każdych 33 pracowników jednego inwalidę, zaś na każde 33 pracownice jedną wdowę po poległym, zmarłym lub zaginionym w związku przyczynowym ze służbą wojskową lub po inwalidzie, o ile nie przekroczyła 50 roku życia.";

17) w art. 59 wstawia się po ust. (2) ustępy (3), (4) i (5) w brzmieniu następującym:

„(3) W przedsiębiorstwach o zmiennej ilości pracowników ilość inwalidów lub kobiet, względnie jednych i drugich, przypadających do zatrudnienia w danym miesiącu kalendarzowym, oblicza się według przeciętnej miesięcznej zatrudnionych pracowników w miesiącu poprzednim.

(4) Zarobek osób, zatrudnionych na zasadzie niniejszego artykułu, nie może być niższy, aniżeli zarobek zdrowego pracownika w danej kategorii pracy i płacy.

(5) Minister Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i właściwymi ministrami wyznaczy w drodze rozporządzenia warunki i stosunek, jakim w poszczególnych kategoriach zakładów pracy powinno odpowiadać zatrudnienie inwalidów pracowników umysłowych i fizycznych o różnych stopniach utraty zdolności zarobkowej (art. 5a), oraz sposób, w jaki zakłady pracy, zatrudniające zarówno mężczyzn jak i kobiety, — mają wykonać swój obowiązek zatrudnienia osób, wskazanych przez ustawę niniejszą. W rozporządzeniu tym wskazane zostaną władze, powołane do nadzorowania należytego wykonywania postanowień artykułu niniejszego.";

18) w art. 59 skreśla się ust. (3);

19) w art. 71 w ust. (1) po wyrazach: „na pielęgnację (art. 14)" dodaje się:

„oraz z wyjątkiem inwalidów, którzy ukończyli 55 rok życia.".

Art. 2. Upoważnia się Ministra Opieki Społecznej do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy z dnia 17 marca 1932 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 522) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych ustawą niniejszą.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom Opieki Społecznej i Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1937 r. z tym, że zmiana, wprowadzona ustawą niniejszą w art. 71 ust. (1), obowiązuje od dnia 1 czerwca 1937 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Opieki Społecznej: *Marian Zyndram-Kościałkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 kwietnia r. Nr 30, poz. 225).

356

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 23 kwietnia 1937 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień układu między Polską a Szwajcarią w sprawie uregulowania płatności handlowych, podpisanego wraz z protokołem końcowym w Bernie dnia 31 grudnia 1936 r.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia układu między Polską a Szwajcarią w sprawie uregulowania płatności handlowych, podpisanego wraz z protokołem końcowym w Bernie dnia 31 grudnia 1936 r.

(2) Tekst wspomnianego układu zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 25 kwietnia 1937 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 kwietnia 1937 r. Nr 31, poz. 245).

Załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 kwietnia 1937 r. (poz 356).

Przekład.

U K Ł A D
między Polską i Szwajcarią w sprawie uregulowania płatności handlowych.

Celem uregulowania płatności handlowych między Polską i Szwajcarią Rząd Rzeczypospolitej Polskiej i Rząd Związkowy Szwajcarski postanowiły, w uzupełnieniu układu zawartego między Polską i Szwajcarią w dniu 19 listopada 1936 r. dotyczącego likwidacji sum wpłaconych do odnośnych instytucji kompensacyjnych na rzecz wierzycieli polskich i szwajcarskich, nazwanego układem likwidacyjnym, co następuje:

Art. 1.

1. Stosownie do art. 5 układu likwidacyjnego z 19 listopada 1936, wpłaty równowartości zobowiązań powstałych z importu do Szwajcarii towarów polskich albo powstałych ze świadczeń wyszczególnionych w art. 6 wspomnianego układu pod literami b, c, d, e, f, g, h, będą nadal dokonywane na konto Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego Sp. z o. o. lub instytucji, która zastąpi je później (nazywanej poniżej Instytucją polską) w Banku narodowym szwajcarskim i będą przeznaczone na likwidację sum wpłaconych do 30 listopada 1936 do wyżej wspomnianej Instytucji polskiej.

2. Jednakowoż w przypadkach uznanych przez obie układające się Strony za usprawiedliwione względami natury handlowej, dłużnicy szwajcarscy będą mogli być zwolnieni od obowiązkowej wpłaty przewidzianej w poprzednim ustępie i będą mogli być upoważnieni do zużytkowania omawianych sum dla wierzycieli szwajcarskich w drodze prywatnych transakcji kompensacyjnych.

Art. 2.

1. Wszystkie sumy niewpłacone do Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego Sp. z o. o. do 30 listopada 1936 a wynikające:

a) z dostawy towarów pochodzenia szwajcarskiego, bez względu na datę przywozu towaru lub datę płatności zobowiązania;

b) z dostawy towarów, pochodzenia innego niż szwajcarskiego przywiezionych do Polski przed 24 lipca 1936, datą wejścia w życie rozporządzenia Departamentu Związkowego gospodarstwa publicznego dotyczącego świadectw eksportowych, wymaganych przy regulowaniu płatności z Polską, z dnia 23 lipca 1936;

c) ze świadczeń firm szwajcarskich w obrocie uszlachetniającym i reparacyjnym;

d) ze świadczeń za usługi (takie jak komisowe, prowizje, koszty komiwojażerów, koszty transportu, opłaty celne, honoraria, i inne świadczenia);

e) z innych kosztów ubocznych, takie jak uposażenia, płace zarobkowe, pensje dla przedstawicieli, urzędników i robotników, opłaty za patenty na wynalazki i inne świadczenia analogiczne;

f) z kosztów zarządu tj. ogólnych kosztów administracji poniesionych przez firmy szwajcarskie dla eksploatacji przedsiębiorstw posiadanych w Polsce, bądź to w postaci spółki stowarzyszonej, bądź filii lub agencji;

g) z zysków i strat ogólnych powstałych z transakcji handlowych dokonanych w Polsce przez firmy szwajcarskie;

h) z procentów i różnic kursowych powstałych z obrotów handlowych;

i) ze świadczeń szwajcarskich wynikłych z dziedziny własności intelektualnej, takich jak licencje etc.

będą, o ile by to przepisy wewnętrzne obowiązujące w Polsce przewidywały, wpłacane na konto specjalne w Instytucji polskiej.

2. Dłużnicy polscy będą mogli rozporządzać sumami przewidzianymi w ustępie 1 niniejszego artykułu dla uregulowania wierzytelności eksporterów towarów polskich posiadających odnośne świadectwa rozrachunkowe eksportowe lub dokumenty analogiczne po przedstawieniu dowodu, że sa zwolnieni wobec swych odnośnych wierzycieli w Szwajcarii.

Art. 3.

Transakcje kompensacyjne, o których jest mowa w niniejszym układzie, winny być w każ-

dym poszczególnym przypadku zatwierdzone przez właściwe władze obu krajów.

Art. 4.

1. Właściwe władze obu krajów za wspólnym porozumieniem wydadzą zarządzenia niezbędne do stosowania niniejszego układu.

2. Będą sobie podawały do wiadomości zezwolenia na kompensaty ze wszystkimi wskazówkami pozwalającymi na stwierdzenie tożsamości tych transakcji, o których mowa.

Art. 5.

Zezwolenia na kompensaty wydane przez właściwe władze obu krajów nie zastępują pozwoleń przywozowych lub wszelkich innych zaświadczeń, które są niezbędne w myśl przepisów obowiązujących w kraju importującym.

Art. 6.

Jeśli w chwili wygaśnięcia niniejszego układu konto Banku narodowego szwajcarskiego w Instytucji polskiej będzie przedstawiało saldo na rzecz wierzycieli szwajcarskich, importerzy szwajcarscy będą nadal wpłacali równowartość swych importów, stosownie do art. 1 niniejszego układu oraz zgodnie z art. 5 Układu likwidacyjnego z 19 listopada 1936, do Banku narodowego szwajcarskiego aż do likwidacji zupełnej tego salda.

Art. 7.

Zgodnie z traktatem Unii celnej zawartym 29 marca 1923 r. między Konfederacją szwajcarską i Księstwem Liechtenstein, niniejszy układ będzie stosowany także do terytorium Księstwa Liechtenstein.

Art. 8.

1. Niniejszy układ będzie ratyfikowany możliwie jak najprędzej. Wejdzie on w życie 15 dnia po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych, która winna mieć miejsce w Warszawie.

2. Może on być wypowiedziany przez układające się Strony przed 31 maja 1937 roku, aby wygasnąć 30 czerwca 1937. Jeśli nie zostanie wypowiedziany w tym terminie, będzie przedłużony w drodze milczącej zgody i będzie mógł być wypowiedziany w każdej chwili, aby wygasnąć w miesiąc potem.

Art. 9.

Niezależnie od postanowienia zawartego w ustępie 2 artykułu poprzedniego, układające się Strony są zgodne, że jeśli jedna z nich wyda zarządzenia pogarszające sytuację jaka istnieje w chwili podpisania niniejszego układu, druga układająca się Strona będzie mogła żądać niezwłocznego podjęcia rokowań, celem przywrócenia równowagi. Jeśli te negocjacje nie dadzą zadawalniającego wyniku w przeciągu miesiąca od chwili zgłoszenia żądania, Strona, która uważać się będzie za pokrzywdzoną, będzie mogła wypowiedzieć niniejszy układ z tym, że wygaśnie on w miesiąc później.

Sporządzono w dwóch egzemplarzach w Bernie, dnia 31 grudnia 1936 roku.

W imieniu Rządu Polskiego:	W imieniu Szwajcarskiej Rady Związkowej:
J. Modzelewski	*Stucki*
	Vieli

Protokół końcowy.

W chwili podpisania Układu między Polską i Szwajcarią dotyczącego uregulowania płatności handlowych, niżej podpisani uzgodnili, co następuje:

ad art. 1.

W celu ułatwienia zainteresowanym wykorzystania w transakcjach kompensacyjnych artykułów eksportu polskiego, właściwe władze obu krajów będą mogły za wspólną zgodą i uwzględniając sytuację rynkową swych krajów ustalić listy towarów polskich, których dopuszczenie do transakcji kompensacyjnych będzie uważane za usprawiedliwione względami handlowymi.

ad art. 2.

Aby ułatwić dłużnikom polskim wykonanie ich zobowiązań finansowych, powstałych mianowicie z procentów, dywidend i innych płatności pochodzących z lokat kapitałów a płatnych w regularnych odstępach czasu wierzycielom, mającym swą siedzibę w Szwajcarii, obie układające się Strony zgadzają się, za wspólnym porozumieniem w każdym poszczególnym przypadku, na wypłacenie eksporterom polskim równowartości za pewne kategorie towarów wywiezionych z Polski do Szwajcarii, wykorzystując na to sumy zablokowane na kontach „Przekazy na Szwajcarię" w Banku Polskim.

ad art. 3.

Świadectwa rozrachunkowe przy imporcie szwajcarskim do Polski będą wydawane, bez naruszenia obowiązujących przepisów ogólnych w tym przedmiocie, jedynie w następujących wypadkach:

a) za okazaniem dowodu przeprowadzonej transakcji kompensacyjnej prywatnej zatwierdzonej przez władzę kompetentną,

b) przy złożeniu promesy uznanej za wystarczającą przez władzę kompetentną na zawarcie takiej transakcji w terminie właściwym.

*

* *

Co się tyczy zapłaty za import towarów pochodzących i przychodzących z innego kraju niż Szwajcarii lub Polski, obie układające się Strony nie będą traktowały mniej przychylnie importu z tego kraju dokonanego za pośrednictwem firm szwajcarskich lub polskich, uprawiających handel międzynarodowy niż import

dokonany za pośrednictwem firm krajów trzecich.

Niniejszy protokół końcowy stanowi integralną część Układu do którego się odnosi i obowiązywać będzie tak długo, jak Układ.

Sporządzono w dwóch egzemplarzach w Bernie, dnia 31 grudnia 1936 r.

W imieniu Rządu Polskiego:
J. Modzelewski

W imieniu Szwajcarskiej Rady Związkowej:
Stucki
Vieli

357

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 lutego 1937 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych o klasyfikacji gruntów pod wodami.

Na podstawie art. 3 ust. (3) ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 203) zarządzam co następuje:

§ 1. Czynności związane z klasyfikacją gruntów pod wodami zamkniętymi, których obszar łączny w jednej gromadzie przekracza 20 ha, przeprowadzą klasyfikatorzy powiatowych komisji klasyfikacyjnych na podstawie projektów klasyfikacyjnych, sporządzonych przez rzeczoznawców. Przewodniczący właściwej wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej wyznacza rzeczoznawców z listy ustalonej przez przewodniczącego Głównej Komisji Klasyfikacyjnej.

§ 2. (1) Przed sporządzeniem projektu klasyfikacyjnego rzeczoznawca winien zapoznać się:

1) z orzeczeniami wojewódzkiej władzy administracji ogólnej o utworzeniu obwodów rybackich na wodach otwartych;

2) z orzeczeniami powiatowej władzy administracji ogólnej, stwierdzającymi, że pewne wody są wodami otwartymi lub zamkniętymi;

3) z opracowaniami właściwych organów władzy, służącymi za podstawę do wydania orzeczeń o podziale wód otwartych na obwody rybackie;

4) z operatami technicznymi przy księgach wodnych w starostwach, odnoszącymi się do gospodarstw stawowych;

5) z zezwoleniami, udzielonymi na założenie stawów.

(2) W razie wniesienia odwołania co do ustaleń, wymienionych w ustępie poprzedzającym — klasyfikację należy przeprowadzić na podstawie orzeczenia władzy administracji ogólnej bez względu na treść odwołania.

(3) Jeżeli zaliczenie danej wody do wód zamkniętych lub otwartych nie zostało dokonane orzeczeniem władzy administracji ogólnej, rzeczoznawca zaprojektuje odpowiednie zaliczenie w swoim projekcie klasyfikacyjnym.

(4) Posiadaczom gruntu służyć będzie prawo żądania zmiany klasyfikacji, jeżeli późniejsze orzeczenie władzy administracji ogólnej będzie się różnić od orzeczenia, stanowiącego podstawę klasyfikacji.

§ 3. (1) Projekt klasyfikacyjny rzeczoznawcy będzie załączony do protokołu klasyfikacyjnego.

(2) Rzeczoznawcy służy prawo zgłaszania uwag do protokołu klasyfikacyjnego.

§ 4. Powiatowa komisja klasyfikacyjna powinna przed wydaniem orzeczenia zapoznać się z projektem klasyfikacyjnym rzeczoznawcy oraz z jego uwagami.

§ 5. Tereny przeznaczone pod budowę stawów zostaną zaklasyfikowane jako grunty pod wodami, o ile władza wodna udzieliła już zezwolenia na założenie stawów.

§ 6. Niezależnie od świadczeń wymienionych w § 62 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 czerwca 1936 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych w sprawie wykonania ustawy o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 453) posiadacze gruntów pod wodami obowiązani są do bezpłatnego dostarczenia potrzebnych łodzi oraz wioślarzy.

§ 7. (1) Przy klasyfikacji gruntów pod wodami nie mają zastosowania przepisy § 29 ust. (1) i (2) oraz § 36 ust. (2) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 czerwca 1936 r. w sprawie wykonania ustawy o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego z wyjątkiem klasyfikacji tych gruntów, na których zostało zniesione prawo wodne zezwoleniem władz wodnych (art. 45 i 70 ustawy wodnej Dz. U. R. P. Nr 62 z r. 1928, poz. 574 oraz § 11 i 12 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 14 lutego 1925 r. w sprawie zakładania, użytkowania i spuszczania stawów Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 160).

(2) Granice gruntów związanych z użytkowaniem gruntów pod wodami należy ustalać

na podstawie operatu technicznego lub według stanu faktycznego, stosując zasady następujące:

a) Wierzchowinę lub wyspę stanowi ta część zbiornika wody, która normalnie nie jest zalana; w przypadkach wątpliwych należy przyjąć jako granicę zalewu warstwicę, która odpowiada głębokości wody 20 cm przy technicznie możliwym i dozwolonym zalewie; nie bierze się przy tym pod uwagę uszkodzeń wałów i urządzeń technicznych, chwilowo uniemożliwiających pełny zalew.

b) Za groble i wały należy uważać pas ziemi o szerokości całej podstawy wału.

c) Rowy i kanały doprowadzające lub odprowadzające wodę, należy zaliczać do klasy VI gruntów pod wodami. Rowy i kanały doprowadzające lub odprowadzające wodę do lub ze zbiorników więcej niż jednego posiadacza, należy zaliczać do nieużytków.

§ 8. Jeżeli dno zbiornika wody tworzą grunty należące do różnych klas, wówczas grunty, których ogólna powierzchnia nie przekracza 25% powierzchni danego zbiornika, można zaliczyć do tej samej klasy, do której zaliczone zostały pozostałe grunty zbiornika.

§ 9. Przy ocenie wartości gleby dna, należy brać pod uwagę wyłącznie wartość gleby dla celów rybackich, przy czym miarodajną dla tej oceny jest warstwa dna grubości 35 cm.

§ 10. W przypadkach, gdy zaliczenie gruntów pod wodami do poszczególnych klas na podstawie jakości gruntu i wody — napotyka na trudności, np. skutkiem zamulenia dna, występowania typów gleb nie odpowiadających opisowi gruntów ornych itp., — należy kierować się zasadami następującymi:

1) Do pierwszych dwóch klas zalicza się najlepsze gleby oraz muły, powstałe także na innych glebach mineralnych, o ile posiadają właściwości takie, jak urodzajna warstwa najlepszych gleb. Różnica pomiędzy gruntami tych klas polega na miąższości lub na jakości warstwy urodzajnej, świadczących o ich zasobności. Woda w zbiornikach o powyższym dnie jest mętna o kolorze ciemnym (należy ją odróżniać od ciemnej wody ubogiej, torfowej lub leśnej czasami również mętnej). Woda płynąca w takich terenach niesie niemal zawsze żyzne zawiesiny, tworząc w zbiornikach wodnych urodzajne muły. Rośliny podwodne rosną całymi ławicami i bardzo bujnie nawet w wodzie płynącej.

Następujące grunty charakteryzują dno zbiornika wody, zaliczanego do klasy I:

a) czarnoziemy,
b) lössy o bogatej warstwie próchnicznej,
c) rędziny o bogatej, głębokiej warstwie próchnicznej (borowiny czarne),
d) mady powstałe z powyższych gleb,
e) czarne ziemie pochodzenia bagiennego, z wyłączeniem torfów, zmineralizowane w zupełności;

wszystkie te gleby o pokładzie urodzajnym głębszym niż 35 cm;

f) gleby wymienione wyżej lub inne gleby mineralne, pokryte warstwą mułu grubości co najmniej 35 cm, zupełnie zmineralizowanego, zwięzłego, o dużych właściwościach koloidalnych, o reakcji obojętnej lub lekko alkalicznej. Muł taki posiada cechy bardzo żyznych tłustych mad, po osuszeniu nabiera koloru ciemnoszarego lub ciemnobrązowego aż do czarnego; uprawiany wykazuje cechy dobrej ziemi ogrodowej (udają się doskonale okopowe i warzywa), osuszony a nie uprawiony pęka tworząc głębokie szczeliny.

2) Do klasy II zalicza się następujące grunty, jeżeli tworzą one dno zbiornika wody, odpowiadającej opisowi podanemu w punkcie 1):

a) wszystkie gleby i muł, wymienione w punkcie 1), lecz o uboższej warstwie urodzajnej, lub wprawdzie bogatej, ale o miąższości tylko od 20 do 35 cm,
b) bielice, gliny i iły bogate w próchnicę, tworzącą ciemną warstwę,
c) dobre mady, powstałe z innych gleb niż wymienione w punkcie 1).

3) Do klasy III zalicza się gleby pod względem zasobności średnie, koloru jaśniejszego (oprócz torfów i murszów). Muł zaliczony do tej klasy ma również kolor jaśniejszy (popielaty, szary lub żółtawy). Woda w takich zbiornikach jest w okresie żerowania ryb zmącona, koloru opisanego mułu. Woda płynąca jest dobra, nie niesie jednak stale zawiesin, a jedynie w okresie roztopów lub po większych opadach. Rośliny podwodne rosną dobrze, jednakże poszczególne rośliny występują w mniej bujnym poroście niż w wodzie zasilającej zbiorniki zaliczone do klasy II.

Następujące grunty charakteryzują dno zbiornika wody, zaliczanego do klasy III:

a) gleby mineralne, czynne, z wyraźną warstwą akumulacyjną lub mułową, chociaż jaśniejszą i mniej próchniczną niż w glebach zaliczonych do klasy I i II,
b) piaski z dużą ilością części pyłowych w górnej warstwie, albo z dobrą warstwą akumulacyjną, nabierającą pod wodą cechy mułu koloidalnego,
c) mursze i torfy nizinne, w górnej co najmniej 10 cm warstwie zupełnie rozłożone i zmineralizowane, w niższych o posuniętym rozkładzie włókien roślin,
d) wszystkie dna zbiorników wody, utworzone z warstwy mułu koloidalnego,

o małej zawartości próchnicy, o kolorze jasnym lub szaropopielatym, o reakcji obojętnej albo alkalicznej.

4) Do klasy IV zalicza się gleby wadliwe lub ubogie. Są one twarde z cienką warstwą mulistą, prócz torfów tworzących z powodu nierozłożonych części roślin dno elastyczne, uginające się przy nacisku. Podobne do torfowych są także dna, utworzone przez sploty korzeni i łodyg turzyc bagiennych (nazywane „materacami"), które pokrywając gęstą i zwięzłą siecią właściwe dno zbiornika, uniemożliwiają tworzenie się typowego dna mulistego. Woda zasilająca te zbiorniki jest uboga, zawiesin nie ma wcale albo tylko przejściowo, lub zawiesiny są jałowe; w zbiornikach takich woda jest przeważnie przezroczysta. Rośliny podwodne tworzą słabe pędy i liście.

Następujące grunty charakteryzują dno zbiornika wody, zaliczanego do klasy IV:

a) piaski i żwiry o ubogiej i cienkiej warstwie akumulacyjnej, tworzącej pod wodą mało koloidalny muł; osuszone dno posiada cienką (niekiedy tylko kilkumilimetrową) warstwę mulistą zlepiającą ziarenka piasku;

b) wadliwe, ciężkie, twarde grunty gliniaste i ilaste, kwaśne i często już w nawierzchni żelaziste;

c) grunty twarde wapienne i marglowe, kamieniste o małym zasobie materii organicznej, pokryte jedynie cienką warstwą mułu;

d) torfy nizinne, mało rozłożone: do tych zaliczyć należy także dna utworzone przez nieprzerwane „materace", powstałe z korzeni turzyc o grubości przekraczającej 10 cm; jeżeli warstwa ta nie wynosi co najmniej 10 cm, klasyfikuje się według gleby położonej pod tym „materacem";

e) muł o reakcji kwaśnej (zazwyczaj w zbiornikach, które stale są pod wodą) oraz muł grubowłóknisty, luźny, mało koloidalny, utworzony z nierozłożonych części twardej roślinności.

5) Do klasy V zalicza się zupełnie jałowe dna, bez śladu mułu, zasilane wodą taką jak w klasie IV. Nikłych roślin podwodnych występuje jeszcze mniej niż w klasie IV.

Następujące grunty charakteryzują dno zbiornika wody, zaliczanego do klasy V:

a) piaski i żwiry ubogie, bez śladu warstwy akumulacyjnej i bez mułu koloidalnego,

b) torf nizinny nierozłożony oraz torf wyżynny.

6) Do klasy VI zaliczone będą wszystkie grunty pod wodami otwartymi, bez względu na ich jakość, a nadto z gruntów pod wodami zamkniętymi grunty gorsze niż wymienione w klasie V.

§ 11. (1) Po dokonaniu podziału gruntów pod wodami na klasy według jakości gruntów i wody (§ 10), należy zbadać czy nie występują wyraźnie warunki, powodujące obniżenie klasyfikacji. Jeśli te warunki wprawdzie występują, lecz w stopniu niewielkim ma zastosowanie postanowienie § 29 ust. (6) pkt c) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 czerwca 1936 r. w sprawie wykonania ustawy o klasyfikacji gruntów (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 453).

(2) Przy stosowaniu poszczególnych obniżek klasyfikacji kierować się należy następującymi zasadami:

1) Obniżka na skutek niemożności osuszenia dna ma zastosowanie jedynie wówczas, jeżeli osuszenie do głębokości co najmniej 25 cm przy zastosowaniu normalnych sposobów odwodnienia jest niemożliwe z powodu stale za wysokiego stanu wód gruntowych lub stałej cofki wód. Okoliczności te winny być stwierdzone w operacie technicznym. Jeżeli powierzchnia dna, nie mogąca być osuszona, jest mniejsza aniżeli 25% ogólnej powierzchni zbiornika wody, nie uwzględnia się obniżki. Nie uwzględnia się również błędów przy założeniu stawu, jak np. za głęboko wybrane wyroby, za wysoko ułożony leżak mnicha itp. Obniżki tej nie stosuje się przy uwzględnieniu obniżki wymienionej w pkt 4).

2) Kwasowość wody winna być stwierdzona w każdym zbiorniku z osobna.

3) Woda źródlana jest jedynie wówczas powodem do obniżki, jeżeli źródła położone są wewnątrz zbiornika lub nie dalej niż 100 m od brzegu zalewu; przy tym należy rozumieć pod określeniem „zasilany przeważnie" okoliczność, że utrzymanie w okresie letnim zwierciadła wody na właściwym poziomie odbywa się przez wodę źródlaną. Jeżeli woda tak zasilanego zbiornika przepływa do innego zbiornika, obniżka dla tego ostatniego nie może być zastosowana. Obniżki tej nie stosuje się przy klasyfikacji stawów pstrągowych.

4) Obniżkę z powodu nieuniknionego przepływu wód stosuje się wówczas, jeżeli woda przepływa stale w ilości przewyższającej normalne zapotrzebowanie zbiornika, a dla umożliwienia przepływu nadmiaru wód wybudowane są w zbiorniku odpowiednie urządzenia jak śluzy, przewały itp. Natomiast obniżki tej nie należy stosować przy zbiornikach ułożonych względem siebie systemem łańcuchowym, gdzie woda zasilająca przechodzi przez cały szereg zbiorników, jeżeli ilość wody przepływającej nie przekracza normalnego zapotrzebowania. Obniżki tej nie stosuje się przy uwzględnieniu obniżek, wymienionych w pkt 1) lub 5).

5) Obniżkę z powodu nadmiaru wód (burzowych lub z wylewów rzek czy strumieni itp.) należy stosować, jeżeli udowodniono powtarzający się często zalew zbiornika nadmiarem wód i jeżeli w zbiorniku wybudowane są specjalne urządzenia dla przepuszczania nadmiaru wód jak śluzy, przewały itp.

6) Obniżkę z tytułu niedostatecznego dopływu należy stosować:

a) przy zbiornikach wód, zasilanych jedynie wodą opadową.

b) przy zbiornikach wód, zasilanych wodą z wód płynących lub źródlanych, stosuje się obniżkę jedynie do tych zbiorników, które normalnie mają za słaby dopływ, aby móc utrzymać zalew w granicach przyjętych do klasyfikacji, a stąd powstałe zmniejszenie powierzchni lustra wody przekracza 25% przyjętej powierzchni lustra wody i to w okresie nie krótszym niż przez 1 miesiąc w sezonie,

c) przy zbiornikach wód, których zalew umożliwiony jest jedynie przez wodę mechanicznie podnoszoną z poziomu niższego.

7) Nadmierna przesiąkliwość dna powoduje obniżenie klasyfikacji, jeżeli skutkiem niej zachodzi konieczność zwiększenia dopływu wody ponad dopływ normalny. Jako normalny dopływ uważać należy tutaj 2 litry na sekundę na hektar w okresie letnim. Przesiąkliwość taka musi być spowodowana naturalnymi właściwościami gleby dna lub materiału ziemnego, np. gniazdami żwiru przepuszczającymi wodę, lub przeciętą i odsłoniętą rowami przepuszczalną warstwą podglebia, jak również żyłkami i kanalikami żelazawymi w glebach gliniastych o dużej zawartości żelaza. Natomiast nie powoduje obniżki przesiąkliwość spowodowana błędami technicznymi w budowie zbiornika np. nieodpowiednią budową wału zbiornika, usypaniem wału na niezerwanej starej darni łąkowej itp. Obniżki tej nie stosuje się przy uwzględnieniu obniżek, wymienionych w pkt 6) a) lub b).

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 kwietnia 1937 r. Nr 31, poz. 246).

358

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 kwietnia 1937 r.

w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o ulgach w spłacie długów posiadaczy gospodarstw wiejskich oraz rolniczych przedsiębiorstw i instytucji w bankach państwowych.

Na podstawie art. 1, 2a, 3 i 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o ulgach w spłacie długów posiadaczy gospodarstw wiejskich oraz rolniczych przedsiębiorstw i instytucji w bankach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 839) w brzmieniu, ustalonym dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 września 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 540) zarządzam co następuje:

§ 1. Na powiększenie Funduszu Oddłużenia w Państwowym Banku Rolnym, poza sumami objętymi § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 109, poz. 968) oraz § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 października 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 588), przekazuje się:

1) sumę 17.000.000 zł z ogólnego funduszu rezerwowego Państwowego Banku Rolnego,

2) sumę 3.000.000 zł z funduszu rezerwowego listów zastawnych i obligacji melioracyjnych Państwowego Banku Rolnego,

3) obligacje 4% Pożyczki Konsolidacyjnej, stanowiące własność Skarbu Państwa w kwocie nominalnej 17.400.000 zł wraz z kuponami, począwszy od kuponu Nr 4.

§ 2. Niezależnie od ulg, przewidzianych w § 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 109, poz. 968), upoważnia się Państwowy Bank Rolny do zastosowania wobec dłużników Banku z tytułu pożyczek w listach zastawnych na rachunek Funduszu Oddłużenia, ulg następujących:

1) pokrycia części oprocentowania, należnego w ratach 1937 roku, w wysokości 1,5% rocznie od kapitału nominalnego pożyczek skonwertowanych na mocy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 lutego 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 46) oraz w wysokości 1,42% rocznie od kapitału nominalnego pożyczek, udzielonych w 4½% listach zastawnych serii I; ulga ta nie będzie stosowana do pożyczek, do których nie było zastosowane obniżenie oprocentowania w racie październikowej 1936 r.;

2) częściowego umorzenia kapitału pożyczek oraz wszelkich zaległych należności powstałych po dniu 30 czerwca 1934 r. według uznania Państwowego Banku Rolnego, w przypadkach indywidualnych, jeżeli dłużnik znalazł się w szczególnie niekorzystnych warunkach gospodarczych, a wysokość świadczeń z tytułu

pożyczki jest dla niego zbyt uciążliwa; umorzenia te mogą być zastosowane z reguły do pożyczek obciążających gospodarstwa wiejskie nie przekraczające norm przewidzianych art. 50 ust. 1 ustawy o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr 1, poz. 1).

§ 3. Wysokość sum, przeznaczonych na ulgi przewidziane w § 2 rozporządzenia niniejszego oraz na dalsze ulgi, w zakresie przewidzianym w § 4 pkt 3 (należności z tytułu reszty ceny kupna gruntów z majątków własnych Państwowego Banku Rolnego) i pkt 4 (kredyt krótkoterminowy) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 109, poz. 968) oznaczy Minister Skarbu na wniosek Prezesa Banku.

§ 4. Za czynności związane z udzieleniem ulg przewidzianych w rozporządzeniu niniejszym, Państwowy Bank Rolny ma prawo pobierać opłaty, których wysokość ustali Minister Skarbu.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 kwietnia 1937 r. Nr 30, poz. 228).

359

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 12 kwietnia 1937 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zwolnieniu od cła kukurydzy i końskiego zębu.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Kukurydza i koński ząb (poz. 7 taryfy celnej przywozowej) przywożone z zagranicy mogą być zwalniane od cła za pozwoleniami Ministra Skarbu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 31 maja 1937 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 kwietnia 1937 r. Nr 30, poz. 229).

360

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 kwietnia 1937 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 27 października 1936 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Wykaz Nr 1, dołączony do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 października 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P. Nr 83, poz. 576) w brzmieniu nadanym mu rozporządzeniami: z dnia 17 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 94. poz. 665) i z dnia 10 lutego 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 85), uzupełnia się jak następuje:

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
z 1188 z p. 5	Łuski, chociażby ze spłonką i materiałem wybuchowym — do aparatów bolcowych, służących do pozbawiania przytomności zwierząt rzeźnych	10

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 kwietnia 1937 r. Nr 30, poz. 227).

361

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 kwietnia 1937 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 27 października 1936 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Wykaz Nr 1, dołączony do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 października 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P. Nr 83, poz. 576) w brzmieniu nadanym mu rozporządzeniami: z dnia 17 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 665), z dnia 10 lutego 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 85) i z dnia 8 kwietnia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 227), uzupełnia się jak następuje:

Pozycje i punkty t.c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
z 745	Wyroby z gumy miękkiej, chociażby z dodatkiem innych materiałów—do wyrobu samochodów . . .	5
z 900 p. 1	Szyby samochodowe prasowane lub lane — do wyrobu samochodów . .	5
z 1140	Części nadwozi samochodowych — do wyrobu samochodów	1
z 1145 z p. 14	Części metalowe — do wyrobu samochodów . .	2
z grup: 63, 64 i 65	Półfabrykaty, sprowadzane przez przemysł wyrobu samochodów, podwozi samochodowych i ciągówek — do wyrobu ciągówek	5
z grup: 66, 67, 69, 70, 71, 73 i 74	Gotowe części, sprowadzane przez przemysł wyrobu samochodów, podwozi samochodowych i ciągówek — do wyrobu ciągówek	5

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 kwietnia 1937 r. Nr 31, poz. 247).

362

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 kwietnia 1937 r.

o wysokości oprocentowania biletów skarbowych.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr. 4, poz. 37) w brzmieniu ustawy z dnia 24 lutego 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 98) oraz § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 229) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 maja 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 386) ustalam oprocentowanie biletów skarbowych, opiewających na złote, w następującej wysokości w stosunku rocznym:

1) dla biletów z trzymiesięcznym terminem płatności — $3^3/_4$%,

2) dla biletów z sześciomiesięcznym terminem płatności — $4^1/_4$%,

3) dla biletów z dziewięciomiesięcznym terminem płatności — $4^3/_4$%,

4) dla biletów z dwunastomiesięcznym terminem płatności — $5^1/_4$%.

Obwieszczenie niniejsze obowiązuje z dniem 20 kwietnia 1937 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą obwieszczenie z dnia 30 maja 1934 r. o wysokości oprocentowania biletów skarbowych („Monitor Polski" Nr 123, poz. 168).

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 17 kwietnia 1937 r. Nr 88, poz. 124).

363

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 kwietnia 1937 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc maj 1937 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 30 kwietnia 1937 r. Nr 99).

364

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 20 kwietnia 1937 r.

o trybie udzielania pozwoleń na prawo wywozu pszenicy, żyta, owsa i produktów ich przemiału objętych zakazem wywozu.

W związku z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 kwietnia 1937 r., w sprawie zakazu wywozu pszenicy, żyta, owsa oraz produktów ich przemiału (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 210) podaję do wiadomości, co następuje:

Objęte zakazem wywozu: pszenica, żyto, owies oraz produkty ich przemiału mogą być wywożone za granicę tylko za specjalnymi imiennymi pozwoleniami wywozu, wydawanymi według wzoru załączonego do obwieszczenia niniejszego przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu za pośrednictwem Związku Eksporterów Zboża Rzeczypospolitej Polskiej w Poznaniu.

Za Ministra Przemysłu i Handlu:
(—) *M. Sokołowski*
Podsekretarz Stanu

ZAŁĄCZNIK DO OBWIESZCZENIA MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU z dnia 20 kwietnia 1937 r.

MINISTERSTWO PRZEMYSŁU I HANDLU Warszawa, dnia .... 1937 r.
PAŃSTWOWY INSTYTUT EKSPORTOWY

POZWOLENIE WYWOZU NR ....

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 kwietnia 1937 r., w sprawie zakazu wywozu pszenicy, żyta, owsa oraz produktów ich przemiału (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 210), Ministerstwo Przemysłu i Handlu stwierdza, iż firma:

....

....

ma prawo wywieźć za granicę:

cyframi .... kg netto ....
słownie nazwa towaru

Pozwolenie niniejsze ważne jest w przeciągu miesiąca od daty wystawienia, przy czym, najpóźniej w ostatnim dniu ważności zaświadczenia, towar powinien być zgłoszony do odprawy celnej wywozowej.

Zezwolenie niniejsze nie może być odstąpione.

DYREKTOR
PAŃSTWOWEGO INSTYTUTU EKSPORTOWEGO

.... dnia .... 1937 r.

Do
MINISTERSTWA PRZEMYSŁU I HANDLU
PAŃSTWOWY INSTYTUT EKSPORTOWY
w Warszawie
ul. Elektoralna Nr 2

Urząd Celny w ....
stwierdza, iż w dniu .... r
na zasadzie pozwolenia wywozu Nr ....
przy poz. rejestru wywozu Nr ....
odprawił .... kg netto
.... (t o w a r)
zgłoszony do odprawy celnej wywozowej przez firmę: ....
....

NACZELNIK
URZĘDU CELNEGO

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 22 kwietnia 1937 r. Nr 92, poz. 127).

365

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 13 kwietnia 1937 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o odstąpieniu gminie m. st. Warszawy gruntów państwowych na cele rozbudowy miasta.

Na podstawie art. 9 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 10, poz. 107) — zarządza się, co następuje:

§ 1. Odstępuje się gminie m. st. Warszawy pod zabudowę domami mieszkalnymi grunty państwowe w Warszawie przy ul. Wyspiańskiego o pow. 1254.21 m. kw.

§ 2. Cena sprzedażna gruntów wymienionych w § 1 wynosi 25.084.20 zł i zostanie spłacona w 10-ciu ratach rocznych, z których pierwsza w wysokości co najmniej 20% płatna będzie przy podpisaniu aktu kupna-sprzedaży, następne zaś w ratach rocznych z oprocentowaniem, którego wysokość oznaczy Minister Skarbu.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

za Ministra Skarbu:
(—) *K. Morawski*
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 20 kwietnia 1937 r. Nr 90, poz. 125).

366

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 15 kwietnia 1937 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w sprawie wynagrodzenia członków wojewódzkich urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich.

Na podstawie art. 10 i 35 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o urzędach rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 5, poz. 60) zarządzam, co następuje:

§ 1.

1) Wynagrodzenie przewodniczącego wojewódzkiego urzędu rozjemczego w województwach: białostockim, poleskim, stanisławowskim, tarnopolskim i wołyńskim wynosi 200 zł miesięcznie, zastępca przewodniczącego zaś otrzymuje diety za udział w posiedzeniu w wysokości 30 zł dziennie.

2) W województwach: kieleckim, krakowskim, lubelskim, łódzkim i wileńskim wynagrodzenie przewodniczącego wojewódzkiego urzędu rozjemczego wynosi 300 zł miesięcznie, a wynagrodzenie zastępcy przewodniczącego — 100 zł miesięcznie.

3) Wynagrodzenie przewodniczącego wojewódzkiego urzędu rozjemczego w województwach: lwowskim, poznańskim, pomorskim i warszawskim wynosi 400 zł miesięcznie, a wynagrodzenie zastępcy przewodniczącego 250 zł miesięcznie.

4) Jeśli w województwach wymienionych w pkt 2) i 3) prócz stałego zastępcy mianowany jest drugi zastępca przewodniczącego, otrzymuje on diety na zasadach pkt 1).

§ 2.

Ławnik wojewódzkiego urzędu rozjemczego otrzymuje diety za udział w posiedzeniu w wysokości 15 zł dziennie.

Ławnikom zamieszkałym poza siedzibą wojewódzkiego urzędu rozjemczego przysługuje zwrot kosztów podróży, poniesionych faktycznie w związku z każdym posiedzeniem.

Zwrot kosztów podróży obejmuje koszty przejazdu środkami masowego transportu (koleje, autobusy itp.) — na kolejach II klasą pociągiem osobowym.

W przypadku odbycia przejazdu końmi zwraca się koszty przejazdu według obowiązującej w danej miejscowości taryfy najmu koni.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 maja 1937 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 31 marca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w sprawie wysokości wynagrodzenia członków wojewódzkich urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Monitor Polski Nr 91, poz. 172).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) *Jul. Poniatowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 21 kwietnia 1937 r. Nr 91, poz. 126).

367

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 kwietnia 1937 r.

o ustaleniu granic i siedzib rejonów oraz ich oddziałów w organizacji kontroli skarbowej.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 grudnia 1936 r. o organizacji i zakresie działania kontroli skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 94 poz. 664) ustalam granice i siedziby rejonów oraz ich oddziałów w okręgach izb skarbowych i urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych według załącznika do niniejszego zarządzenia.

Równocześnie uchylam zarządzenie z dnia 23 sierpnia 1933 r. w sprawie ustalenia granic i siedzib rejonów kontrolnych w organizacji kontroli skarbowej (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 27, poz. 244).

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 kwietnia 1937 r. (poz. 367).

L. p	Izba Skarbowa	Urząd Skarbowy akcyz i monopolów państwowych	Rejony kontrolne: siedziba	Rejony kontrolne: objęte granicami rejonu powiaty polityczne
1	Białystok	Białystok	1) Białystok	Białystok miasto i powiat Sokółka i Wysokie Mazowieckie
			2) Bielsk Podlaski	Bielsk Podlaski
		Grodno	1) Grodno	Grodno i Augustów
			2) Suwałki	Suwałki
			3) Wołkowysk	Wołkowysk
		Łomża	1) Łomża	Łomża
			2) Ostrów Mazowiecka	Ostrów Mazowiecka
			3) Ostrołęka	Ostrołęka
			4) Szczuczyn	Szczuczyn
2	Brześć n/B.	Brześć n/B.	1) Brześć n/B.	Brześć n/B. i Kobryń
			2) Prużana	Prużana i Kosów Poleski
		Pińsk	1) Drohiczyn	Drohiczyn i Kamień Koszyrski
			2) Pińsk	Pińsk i Łuniniec
			3) Stolin	Stolin
3	Grudziądz	Chojnice	1) Chojnice	Chojnice
			2) Sępolno	Sępolno
			3) Tuchola	Tuchola
		Gdynia	1) Gdynia—rejon wewnętrzny	Gdynia — miasto
			2) Gdynia—rejon przekazowy	do nadzoru akc. monop. w obrocie z W. M. Gdańskiem
			3) Kartuzy	Kartuzy
			4) Wejherowo	powiat morski

L. p.	Izba Skarbowa	Urząd Skarbowy akcyz i monopolów państwowych	Rejony kontrolne — siedziba	Rejony kontrolne — objęte granicami rejonu powiaty polityczne
3	Grudziądz	Grudziądz	1) Brodnica 2) Działdowo 3) Grudziądz 4) Nowe Miasto	Brodnica Działdowo Grudziądz miasto i powiat Lubawa
		Starogard	1) Kościerzyna 2) Starogard 3) Tczew—rejon wewnętrzny 4) Tczew—rejon przekazowy	Kościerzyna Starogard Tczew do nadzoru akc. monop. w obrocie z W. M. Gdańskiem
		Toruń	1) Chełmno 2) Świecie 3) Toruń 4) Wąbrzeźno	Chełmno Świecie Toruń miasto i powiat Wąbrzeźno
4	Kielce	Częstochowa	1) Będzin 2) Częstochowa 3) Włoszczowa 4) Zawiercie	powiat i m. Sosnowiec Częstochowa miasto i pow. Włoszczowa Zawiercie
		Kielce	1) Kielce 2) Opoczno	Kielce Opoczno i Końskie
		Miechów	1) Jędrzejów 2) Miechów 3) Pińczów	Jędrzejów Miechów i Olkusz Pińczów
		Opatów	1) Busko 2) Ostrowiec 3) Sandomierz	Stopnica Opatów Sandomierz
		Radom	1) Radom 2) Wierzbnik	Radom miasto i powiat oraz Kozienice Iłża
5	Kraków	Kraków	1) Bochnia 2) Kraków I 3) Kraków II 4) Trzebinia	Bochnia Kraków — miasto Kraków — powiat Chrzanów

L. p.	Izba Skarbowa	Urząd Skarbowy akcyz i monopolów państwowych	Rejony kontrolne — siedziba	Rejony kontrolne — objęte granicami rejonu powiaty polityczne
5	Kraków	Nowy Sącz	1) Gorlice 2) Jasło 3) Limanowa 4) Nowy Sącz	Gorlice Jasło Limanowa i Nowy Targ Nowy Sącz
		Tarnów	1) Dębica 2) Mielec 3) Tarnów	Ropczyce Mielec Tarnów, Brzesko i Dąbrowa
		Wadowice	1) Biała 2) Wadowice 3) Żywiec	Biała Wadowice i Myślenice Żywiec
6	Lublin	Lublin	1) Garwolin 2) Kraśnik 3) Lubartów 4) Lublin I 5) Lublin II 6) Puławy	Garwolin Janów Lubelski Lubartów i Włodawa Lublin — miasto Lublin — powiat Puławy
		Siedlce	1) Biała Podlaska 2) Łuków 3) Radzyń 4) Siedlce 5) Sokołów	Biała Podlaska Łuków Radzyń Siedlce Sokołów i Węgrów
		Zamość	1) Chełm 2) Hrubieszów 3) Krasnystaw 4) Zamość	Chełm Hrubieszów Krasnystaw Zamość, Biłgoraj i Tomaszów
7	Lwów	Brody	1) Brody 2) Kamionka Strumiłowa 3) Przemyślany 4) Radziechów 5) Zborów 6) Złoczów	Brody Kamionka Strumiłowa Przemyślany Radziechów Zborów Złoczów
		Czortków	1) Borszczów 2) Buczacz 3) Czortków 4) Kopyczyńce 5) Zaleszczyki	Borszczów Buczacz Czortków Kopyczyńce Zaleszczyki

L. p.	Izba Skarbowa	Urząd Skarbowy akcyz i monopolów państwowych	Rejony kontrolne	
			siedziba	objęte granicami rejonu powiaty polityczne
7	Lwów	Lwów	1) Chodorów 2) Gródek Jagielloński 3) Lwów I 4) Lwów II	Bóbrka Gródek Jagielloński Lwów — miasto Lwów — powiat
		Przemyśl	1) Dobromil 2) Jarosław 3) Jaworów 4) Mościska 5) Przemyśl	Dobromil Jarosław Jaworów Mościska Przemyśl
		Rzeszów	1) Łańcut 2) Nisko 3) Przeworsk 4) Rzeszów 5) Tarnobrzeg	Łańcut Nisko Przeworsk Rzeszów i Kolbuszowa Tarnobrzeg
		Sambor	1) Drohobycz z oddziałem w Borysławiu 2) Rudki 3) Sambor	Drohobycz Rudki Sambor i Turka
		Sanok	1) Brzozów 2) Krosno 3) Lesko 4) Sanok	Brzozów Krosno Lesko Sanok
		Tarnopol	1) Brzeżany 2) Podhajce 3) Skałat 4) Tarnopol 5) Trembowla 6) Zbaraż	Brzeżany Podhajce Skałat Tarnopol Trembowla Zbaraż
		Żółkiew	1) Lubaczów 2) Rawa Ruska 3) Sokal 4) Żółkiew	Lubaczów Rawa Ruska Sokal Żółkiew

L. p.	Izba Skarbowa	Urząd Skarbowy akcyz i monopolów państwowych	Rejony kontrolne: siedziba	Rejony kontrolne: objęte granicami rejonu powiaty polityczne
8	Łódź	Kalisz	1) Kalisz 2) Turek	Kalisz Turek
		Konin	1) Konin	Konin i Koło
		Łódź	1) Łódź I 2) Łódź II 3) Tomaszów Mazowiecki	Łódź — miasto Łódź — powiat i Łęczyca Brzeziny
		Piotrków	1) Piotrków 2) Radomsko	Piotrków Radomsko
		Sieradz	1) Pabianice 2) Sieradz 3) Wieluń	Łask Sieradz Wieluń
9	Łuck	Łuck	1) Kowel 2) Łuck	Kowel, Luboml i Włodzimierz Łuck i Horochów
		Równe	1) Dubno 2) Krzemieniec 3) Równe 4) Sarny	Dubno Krzemieniec Równe i Zdołbunów Sarny i Kostopol
10	Nowogródek	Baranowicze	1) Baranowicze 2) Nieśwież 3) Słonim 4) Stołpce	Baranowicze Nieśwież Słonim Stołpce
		Lida	1) Lida 2) Nowogródek 3) Szczuczyn 4) Wołożyn	Lida Nowogródek Szczuczyn Wołożyn
11	Poznań	Bydgoszcz	1) Bydgoszcz 2) Szubin 3) Wyrzysk	Bydgoszcz miasto i powiat Szubin Wyrzysk

L. p.	Izba Skarbowa	Urząd Skarbowy akcyz i monopolów państwowych	Rejony kontrolne — siedziba	Rejony kontrolne — objęte granicami rejonu powiaty polityczne
		Gniezno	1) Gniezno 2) Inowrocław 3) Mogilno 4) Września 5) Żnin	Gniezno miasto i powiat Inowrocław miasto i powiat Mogilno Września Żnin
		Leszno	1) Gostyń 2) Kościan 3) Leszno 4) Rawicz 5) Wolsztyn	Gostyń Kościan Leszno Rawicz Wolsztyn
11	Poznań	Międzychód	1) Międzychód 2) Nowy Tomyśl 3) Szamotuły	Międzychód Nowy Tomyśl Szamotuły
		Ostrów	1) Jarocin 2) Kępno 3) Krotoszyn 4) Ostrów	Jarocin Kępno Krotoszyn Ostrów
		Poznań	1) Poznań I 2) Poznań II 3) Śrem 4) Środa	Poznań — miasto Poznań — powiat Śrem Środa
		Wągrowiec	1) Chodzież 2) Czarnków 3) Oborniki 4) Wągrowiec	Chodzież Czarnków Oborniki Wągrowiec
		Kołomyja	1) Horodenka 2) Kołomyja 3) Kosów Pokucki 4) Śniatyń	Horodenka Kołomyja Kosów Pokucki Śniatyń
12	Stanisławów	Stanisławów	1) Kałusz 2) Nadwórna 3) Rohatyn 4) Stanisławów	Kałusz Nadwórna Rohatyn Stanisławów i Tłumacz
		Stryj	1) Stryj 2) Żydaczów	Stryj i Dolina Żydaczów

L. p.	Izba Skarbowa	Urząd Skarbowy akcyz i monopolów państwowych	Rejony kontrolne siedziba	Rejony kontrolne objęte granicami rejonu powiaty polityczne
13	Grodzka w Warszawie	Grodzki w Warszawie	1) I rejon 2) II „ 3) III „ 4) IV „	Śródmiejsko-warszawski północno-warszawski południowo-warszawski prasko-warszawski
14	Okręgowa w Warszawie	Okręgowy w Warszawie	1) Ciechanów 2) Grójec 3) Mińsk Mazow. 4) Pułtusk 5) Warszawa	Ciechanów i Przasnysz Grójec Mińsk Mazowiecki i Radzymin Pułtusk i Maków Mazow. Warszawa — powiat
		Płock	1) Mława 2) Płock 3) Płońsk 4) Rypin	Mława Płock i Gostynin Płońsk Rypin i Sierpc
		Skierniewice	1) Grodzisk Maz. 2) Rawa Mazow. 3) Skierniewice 4) Sochaczew	Błonie Rawa Mazowiecka Skierniewice Sochaczew i Łowicz
		Włocławek	1) Kutno 2) Lipno 3) Włocławek	Kutno Lipno Włocławek i Nieszawa
15	Wilno	Wilejka	1) Brasław 2) Głębokie 3) Mołodeczno 4) Postawy 5) Wilejka	Brasław Dzisna Mołodeczno Postawy Wilejka
		Wilno	1) Oszmiana 2) Święciany 3) Wilno	Oszmiana Święciany Wilno—miasto i powiat Wilno — Troki
16	Katowice	Cieszyn	1) Bielsko 2) Cieszyn	Bielsko miasto i powiat Cieszyn
		Katowice	1) Chorzów 2) Katowice 3) Lubliniec 4) Tarnowskie Góry	Chorzów—miasto i Świętochłowice Katowice miasto i powiat Lubliniec Tarnowskie Góry
		Rybnik	1) Pszczyna z oddziałem w Tychach 2) Rybnik	Pszczyna Rybnik

368

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 kwietnia 1937 r.

L. D. III. 5373/5/37

w sprawie zarachowywania wydatków za skup obligacyj 8% Pożyczki Konwersyjnej z r. 1922.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu zmienia dotychczasowy sposób zarachowywania wydatków za skup przez kasy urzędów skarbowych obligacyj 8% Pożyczki Konwersyjnej z r. 1922 i poleca wydatki z tego tytułu, poczynając od 1 kwietnia b. r., zarachowywać na budżet części 18 „Długi Państwowe" dz. 1 § 1 „Spłata kapitału" pod osobną pozycją.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

369

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 kwietnia 1937 r.

L. D. III. 5335/4/37

w sprawie zaliczek w znaczkach wartościowych państwowego podatku od uboju.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z zapytaniem Izby Skarbowej w Łodzi z dn. 9 kwietnia r. b. Nr III. 71/3/14/37, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że do udzielania organom powołanym do pobierania państwowego podatku od uboju zaliczek w znaczkach wartościowych państwowego podatku od uboju oraz do wydawania dotyczących poleceń kasowych są powołane właściwe Izby Skarbowe względnie Wydział Skarbowy. Przy ustalaniu wysokości zaliczek oraz potrzebnych ilości i ogólnej wartości znaczków winien być przestrzegany tryb postępowania, ustalony w § 11 ustęp 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 30 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 684 z r. 1933), oraz postanowienia § 35 ustęp 4 przepisów dla kas.

Udzielone przez Urzędy Skarbowe w ubiegłych okresach budżetowych zaliczki w znaczkach wartościowych powinny być poddane rewizji, a ustalone w myśl wyżej powołanych zasad nowe normy zaliczek, uzasadnione rozmiarami uboju, podane do wiadomości kas urzędów skarbowych zgodnie z postanowieniami § 35 ustęp 4 przepisów dla kas.

Zarazem Ministerstwo Skarbu zauważa, że prowadzenie przez kasy urzędów skarbowych zapisku znaczków na państwowy podatek od uboju, według wzoru ustalonego okólnikiem Ministerstwa z dnia 7 listopada 1933 r. L. D. III. 18897/6/33, winno być zaniechane, a to z uwagi na postanowienia § 35 ustęp 5 przepisów dla kas i § 353 instrukcji podatkowej z dn. 31 grudnia 1934 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

370

OKÓLNIK T. 26 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 9305/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 845 p. 1 lit. d, 845 p. 5 lit. a i b i 838 tar. cel.).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Wszelkie druki, dotyczące zagranicznej propagandy turystycznej, t. zn. zagranicznych miejscowości, targów, wystaw, zjazdów, zawodów itp., objęte poz. 845 pkt 1 lit. d., podlegają odprawie bez cła nawet wtedy, gdy zawierają mapy i plany (jednobarwne i wielobarwne).

2) Podobnie rozkłady jazdy, objęte poz. 845 pkt 5 lit. a. i b., podlegają ocleniu według poz. 845 pkt 5 lit. a., względnie lit. b. nawet wtedy, gdy zawierają mapy i plany (jednobarwne i wielobarwne).

3) Kalendarze ścienne na papierze, z nadrukowaną reklamą handlową, względnie reklamą, dotyczącą zagranicznej propagandy turystycznej, podlegają ocleniu jako kalendarze podług poz. 838.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) ***St. Fr. Królikowski.***

371

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 9658/1/37

w sprawie odprawy celnej biletów zagranicznych przedsiębiorstw przewozowych, rozkładów jazdy i innych druków komunikacyjnych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu poleca niniejszym dokonywać w trybie przyśpieszonym wolnej od cła odprawy, na podstawie art. 22 cz. II p. 24 prawa celnego, nadsyłanych **dla polskich zarządów komunikacyjnych i biur podróży (np. „Orbis")** przesyłek zawierających materiały i druki niezbędne dla sprawnego funkcjonowania komunikacji międzynarodowej, jak to: bilety zagranicznych przedsiębiorstw przewozowych i okładki do nich, bilety krajowe i okładki — zwracane z zagranicy, rozkłady jazdy, wydawnictwa taryfowe, druki rozrachunkowe, statystyczne i inne, które ze względu na swój charakter mają przeznaczenie dla komunikacji międzynarodowej lądowej, morskiej lub lotniczej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

372

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 1262/1/37

w sprawie postępowania z niedoręczalnymi, względnie nieprzyjętymi przez odbiorców paczkami pocztowymi.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł i Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z zapytaniem jednej z Dyrekcyj Ceł w sprawie postępowania z zagranicznymi przesyłkami pocztowymi, których adresaci nie podjęli, a nadawcy zrzekli się bez zastrzeżeń, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Poczt i Telegrafów wyjaśnia, że przesyłki takie podlegają sprzedaży przez urząd celny w drodze publicznego przetargu na ogólnych zasadach, ustalonych w art. 126 — 129 prawa celnego, w §§ 215 — 224 przepisów wykonawczych do tego prawa oraz w §§ 80—84 Instrukcji Manipulacyjnej dla władz i urzędów celnych i to nie później jak w ciągu trzech miesięcy.

Przy bezskuteczności przetargu (art. 128 prawa celnego) przesyłki te mogą być przekazane instytucjom społecznym i filantropijnym. Gdy chodzi jednak o przesyłki z używaną odzieżą, nadsyłane z zagranicy w darze, obciążone należnościami celnymi, zazwyczaj znacznie przewyższającymi ich wartość, przekazanie ich instytucjom społecznym lub filantropijnym może nastąpić z pominięciem postępowania licytacyjnego.

W razie przekazania przesyłek instytucjom społecznym lub filantropijnym bądź po bezskutecznym przetargu, bądź to bez przetargu, instytucje te przed otrzymaniem przesyłek powinny przedstawić zezwolenie Zarządu Pocztowego na zwolnienie przesyłek od należności pocztowych, a jeśli takiego zezwolenia nie uzyskają, powinny te należności uiścić. W razie odmowy uiszczenia należności pocztowych, przesyłki, o których mowa podlegają na zarządzenie Dyrekcji Ceł zniszczeniu (§ 218 p. 2 i 3 przepisów wykonawczych do prawa celnego).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

373

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 8617/3/37

w sprawie odsetek za zwłokę w razie złożenia do składu celnego towarów odprawionych warunkowo.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z postanowieniami art. 56 ust. b i 117 prawa celnego oraz § 65 ust. 5 przep. wyk. do prawa celnego. Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że w przypadku złożenia do składu celnego, w myśl powołanego § 65 ust. 5, towarów odprawionych warunkowo, odsetek za zwłokę nie należy pobierać: w takich przypadkach złożenie towaru do składu celnego należy traktować narówni z powrotnym wywozem towaru za granicę celną.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

374

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 5190/1/37

w sprawie przydziału towarów spadłych z dwukrotnej licytacji szkołom zawodowym.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł i Urzędów Celnych.

Ministerstwo Skarbu poleca, aby w wypadkach, gdy towar spadły z licytacji może stanowić pomoce szkolne dla szkół zawodowych (np. narzędzia rzemieślnicze lub techniczne, towary mogące służyć do produkcji wyrobów rzemieślniczych itp.) Dyrekcje Ceł zwracały się do właściwego Kuratorium Okręgu Szkolnego a na terenie W. M. Gdańska do Wydziału Nauki i Sztuki i Oświecenia Publicznego Senatu W. M. Gdańska, o wskazanie szkół które zasługują na obdarowanie i przydzielały towary szkołom wskazanym przez wspomniane władze szkolne.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

375

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 9809/2/37

w sprawie stosowania zniżki konwencyjnej do tłuszczów roślinnych zawierających powyżej 45% wolnych kwasów tłuszczowych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W uzupełnieniu okólnika z dnia 27 listopada 1935 r. L. D. IV. 33510/3/35 w sprawie stosowania zniżek konwencyjnych (Dz. Urzędowy Ministerstwa Skarbu Nr 33/1935, poz. 763), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że ze stawki konwencyjnej w wysokości 10 zł od 100 kg, przewidzianej dla kwasów tłuszczowych roślinnych w aneksie A do protokołu dotyczącego stosunków handlowych między Polską i Danią z dnia 10 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 70/1934, poz. 673), korzystają również tłuszcze i oleje roślinne, oprócz uwodornionych, zawierające powyżej 45% wolnych kwasów tłuszczowych.

W związku z powyższym końcowe zdanie ustępu pierwszego rozdziału II okólnika L. D. IV. 33510/3/35 (Dz. Urzędowy Min. Skarbu Nr 33, poz. 763) otrzymuje brzmienie następujące: „p. 1 tłuszcze, oleje—roślinne, oprócz uwodornionych, zawierające powyżej 45% wolnych kwasów tłuszczowych oraz kwasy tłuszczowe roślinne oprócz uwodornionych — 10 zł od 100 kg".

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

376

OKÓLNIK T. 27 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 5136/2/37

w sprawie clenia gotowych części i półfabrykatów, sprowadzanych przez krajowe montownie samochodów do wyrobu samochodów i podwozi samochodowych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z rozporządzeniem o zniżkach celnych, przewidującym, za pozwoleniem Ministra Skarbu, cło zniżone dla półfabrykatów i gotowych części sprowadzanych przez przemysł wyrobu samochodów do wyrobu samochodów i podwozi samochodowych, Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) wyjaśnia co następuje:

1) Według poz. 1140 punkt odpowiedni taryfy celnej clić należy wszelkie przedmioty metalowe, stanowiące typowe części nadwozi, jak blaszane części karoserii, drzwi oraz dźwignie do szyb, metalowe tabliczki z nazwą samochodu itp.

2) Według poz. 1145 punkt 14 tar. celnej clić należy wszelkie metalowe wyroby (części samochodów) nie stanowiące typowych części nadwozi oraz wszelkie metalowe wyroby (części samochodów), nie wymienione w pp. 1 — 13 tej pozycji. Powyższe nie dotyczy silników, ich części, wyposażenia elektrycznego i przedmiotów przydzielonych już do odpowiednich pozycji w drodze konwencyjnej, a mianowicie w uwadze do grup 65, 66, 67, 69, 70, 71 w umowie handlowej z Wielką Brytanią z dnia 27 lutego 1935 r.

Zatem podług pozycji 1145 p. 14. clić należy na przykład specjalnie przeznaczone do łączenia

poszczególnych części samochodów śruby, nakrętki, sprężyny i tym podobne półfabrykaty lub gotowe wyroby.

Powyższe ma zastosowanie tylko do towarów sprowadzanych za pozwoleniem Ministra Skarbu za cłem zniżonym przez krajowe montownie samochodów pod warunkiem, że towary te zużyte zostaną do celów w tych pozwoleniach określonych, jako części przeznaczone do montowania samochodów.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

377

OKÓLNIK T. 28 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 6590/2/37

w sprawie wyjaśnień taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1066, 1079, 1081, 1083, 1085 i innych).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Maszyny do zszywania podeszwy z wierzchem (przy wyrobie obuwia) za pomocą nici należy clić według poz. 1066 punktu 2 taryfy celnej.

2) Maszynki do przecierania jarzyn składające się z sita, mechanizmu do zamocowywania tego sita, korby zakończonej skrzydełkiem i wałeczkiem o profilach dopasowanych do profilu sita, należy clić według poz. 1081 punktu odpowiedniego, jako maszynki do domowego użytku.

Takież maszynki nadchodzące bez sita należy clić również według poz. 1081 taryfy celnej.

3) a) Aparat w kształcie zbiornika o podwójnych ściankach ogrzewany parą, z mieszadłem do napędu mechanicznego, służący do zasilania roztopionym mydłem aparatu do wytwarzania mydła taflowego, należy clić według poz. 1083 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

b) Aparat do wytwarzania mydła w taflach, składający się z szeregu ram ułożonych naprzemian z płytami z blachy poniklowanej i mechanizmu do łączenia tych ram i płyt — z chłodzeniem wodnym, należy clić również według poz. 1083 taryfy celnej.

c) Suszarkę w formie szafy ze sztuczną wentylacją, ogrzewaniem parowym i transporterem do przesuwania kawałków suszonego mydła, należy clić według poz. 1079 punktu 3 taryfy celnej.

4) Nicielnica druciana do krosna tkackiego z punktu 5 poz. 1085 taryfy celnej jest to dwie równoległe listewki drewniane (rama) połączone ze sobą odpowiednią ilością strun drucianych, których oczka służą do przeciągania nitek osnowy.

Struny nicielnicowe druciane nadchodzące osobno należy clić według poz. 1085 punktu 10 taryfy celnej, zaś ramy drewniane do tych nicielnic według poz. 1086 punktu odpowiedniego.

5) Wyposażenie elektryczne i części elektryczne maszyn i aparatów rolniczych nadchodzące osobno (bez tych maszyn i aparatów) należy clić według właściwych pozycji taryfy celnej przewidzianych dla towarów elektrotechnicznych.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

378

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 9813/3/37

w sprawie ewidencyjnych zaświadczeń eksportowych na przędzę z włókna lnianego.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Nawiązując do okólnika z dnia 16 lutego 1935 r. L. D. IV. 2549/3/35 w sprawie ewidencyjnych zaświadczeń eksportowych na odzież oraz gotowe wyroby włókiennicze (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 5, poz. 97 z 1935 r.), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przez gotowe wyroby włókiennicze, w myśl powołanego okólnika, należy rozumieć również przędzę z włókna lnianego.

Dlatego też przy wywozie za granicę przędzy z włókna lnianego urzędy celne powinny na wniosek stron, potwierdzać na ewidencyjnych zaświadczeniach eksportowych występ tej przędzy za granicę.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

379
OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU
z dnia 27 kwietnia 1937 r.
L. D. IV. 10329/3/37
w sprawie wydawania pozwoleń przywozu za pośrednictwem izb przemysłowo - handlowych oraz Centralnej Komisji Przywozowej.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Nawiązując do pkt 1, 2 i 5 okólnika L. D. IV. 2749/3/37 z dnia 8 lutego 1937 r. w sprawie postępowania z pozwoleniami przywozu (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 4, poz. 122), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia dodatkowo, co następuje:

1) W okręgu Izby Przemysłowo-Handlowej w Warszawie pozwolenia przywozu będą wydawane, począwszy od dnia 10 maja 1937 r., za pośrednictwem Centralnej Komisji Przywozowej w Warszawie, a nie za pośrednictwem Izby Przemysłowo-Handlowej w Warszawie; oryginały i duplikaty takich pozwoleń będą zaopatrzone na odwrotnej stronie w pieczęć Centralnej Komisji Przywozowej. Pozwolenia przywozu wydawane dotychczas za pośrednictwem Izby Przemysłowo-Handlowej w Warszawie, zachowują swą ważność w terminach w nich wskazanych.

2) Może zdarzyć się, że zajdzie potrzeba uzupełnienia, zmiany lub poprawienia wydanego pozwolenia: w takich przypadkach, czy to na żądanie strony, czy też na żądanie instytucji wydającej pozwolenie albo też z urzędu (pkt 5 powołanego okólnika), należy duplikaty pozwoleń i ew. oryginały przesyłać do tej instytucji, za której pośrednictwem zostało wydane dane pozwolenie. Na żądanie Centralnej Komisji Przywozowej należy przesyłać jej duplikaty pozwoleń i ew. oryginały bez względu na to, czy pozwolenie dane zostało wydane bezpośrednio przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu, czy za pośrednictwem jednej z Izb Przemysłowo-Handlowych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

380
SPROSTOWANIE
błędów drukarskich w okólnikach L. D. IV. 5893/2/37 i L. D. IV. 8814/2/37.

W Dz. Urzędowym Min. Sk. Nr 10:

a) pod poz. 336 w okólniku L. D. IV. 5893/2/37 po wyrazach „Na podstawie art." powinno być „13" a nie „14",

b) pod poz. 342 w okólniku L. D. IV. 8814/2/37 po wyrazach „co następuje:" powinno być „1)" a nie „2)", natomiast w następnym pkt mającym właściwe oznaczenie „2)" po wyrazach „konserwy rybne wymienione w poz." powinno być „256" a nie „265".

381
OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU
z dnia 20 kwietnia 1937 r.
L. D. V. 21573/2/37.
w sprawie ulg z tytułu nowowzniesionych budowli.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 15 lutego 1937 r. L. Rej. 198/35:

...Niespornym jest między stronami, że skarżący budował w roku 1926 wg. planu, zatwierdzonego przez Magistrat m. Łucka, dom jednopiętrowy, przeznaczony na cele mieszkalne, i że dn. 13 sierpnia 1927 r., w czasie, gdy budowla ta znajdowała się w stanie surowym (będąc już pokryta dachem), zawarł on umowę notarialną z Dyrekcją Poczt i Telegrafów w Lublinie co do wydzierżawienia i dalszej zabudowy swojej posesji. Jak wynika z tej umowy zobowiązał się on w szczególności nadbudować drugie piętro w powyższym domu i w ogóle dostosować całość posesji pod względem budowlanym do potrzeb Urzędu Pocztowo-Telegraficznego — w sposób ustalony w wymienionej umowie. Niespornym jest też, że przewidziane przez umowę roboty zostały wykonane i że w związku z tym budynek skarżącego został objęty w użytkowanie przez Dyrekcję Poczt i Telegrafów jako najmobiorcę — na potrzeby Urzędu Pocztowo-Telegraficznego w Łucku. Różnica między stanowiskiem strony skarżącej a pozwanej władzy polega jedynie na tym, że skarżący, wbrew orzeczeniu tej władzy, uważa adaptację względnie zmiany budowlane, dokonane na skutek umowy z 13 sierpnia 1927 r. za nieistotne, względnie za niepozbawiające budynku cech budynku przeznaczonego na cele mieszkalne.

Najwyższy Trybunał Administracyjny uznał powyższe stanowisko strony skarżącej za nietrafne. Jeżeli bowiem, na co powołuje się skarga, samo czasowe użytkowanie budynku na urząd nie przesądza jeszcze o jego charakterze jako budynku mieszkalnego, to w sprawie niniejszej zachodzi inna jeszcze okoliczność — techniczno - budowlanego dostosowania budynku do użytkowania przez urząd — i to już z góry w trakcie jego budowy.

Roboty bowiem budowlane, przeprowadzone przez skarżącego na jego posesji według umowy z 13 sierpnia 1927 r. miały z góry na widoku, jak to wynika z brzmienia umowy, a w szczególności z ustalonego przez kontrahentów rodzaju i zakresu tych robót, stworzenie budynku specjalnie przystosowanego do celów urzędu poczty i telegrafu, przy czym same strony potraktowały budowlę, istniejącą w chwili zawierania umowy, jako dom dopiero „będący w budowie", który nietylko ma jeszcze podlegać dalszej budowie przez nadbudowanie o jedno pię-

tro (i uzupełnienie budowlami magazynowymi i zabudowaniami gospodarczymi), ale także ma ściśle odpowiadać nowemu planowi „celem dostosowania budynku do potrzeb i wymogów służby pocztowej i telegraficznej". W szczególności, według tejże umowy, względnie przewidzianego w niej planu, budynek został zaopatrzony m. in. w hale dla publiczności, żelazobetonowe pomieszczenia magazynów pocztowych i skarbców, specjalnie skonstruowane rozmównice celkowe, urządzenia zabezpieczające przed włamaniem (jak żelazne drzwi, kraty, rolety).

Jeżeli zaś zważyć, że sama okoliczność, iż budynek (wzgl. jego część) nadaje się do zamieszkania jest obojętna z punktu widzenia pojęcia budynku **„przeznaczonego** na cele mieszkalne" — albowiem w zasadzie, zależnie od okoliczności, każdy budynek może nadawać się na mieszkanie, podczas, gdy wg sensu § 32 rozporządzenia z 3 listopada 1927 r. wyżej przytoczone pojęcie ma określić pewną poszczególną kategorię budynków — to właśnie przede wszystkim momenty specjalnego przystosowania budowli z góry do pewnych celów decydują o tym, czy podpadają one pod to pojęcie budynków przeznaczonych na cele mieszkalne.

Otóż wyżej wspomniane urządzenia specjalne, niepraktykowane w budynkach przeznaczonych na mieszkanie, a w które dom został zaopatrzony już przy jego wznoszeniu, nadają budowli charakter gospodarczy i techniczny różny od budynków, przeznaczonych na cele mieszkalne. Gdy przy tym urządzenia te nie stanowią odrębnego kompleksu budowlanego i gospodarczego, lecz — jak widać z umowy z 13 sierpnia 1927 r., pozostają w związku celowym z całością planu budynku, to wynikający z nich specyficzny charakter musi być też uznany za rozciągający się na całość budowli— niezależnie od tego jaką powierzchnię użytkową zajmują same powyższe urządzenia.

W świetle powyższych rozważań nie ma też dla sprawy znaczenia okoliczność, podniesiona w skardze, że drugie piętro domu obejmuje m. in. „mieszkanie, zajęte przez dyrektora Urzędu Pocztowego w Łucku".

W związku z wywodami skargi należy poza tym podkreślić, że gdy warunek przeznaczenia budynku na cele mieszkalne (jako warunek ulg podatkowych) musi podlegać ocenie według momentu powstania prawa do tych ulg, czyli w myśl art. 33 p. p. 2 i 3 rozp. z 22 kwietnia 1927 r. według momentu ukończenia budowy, to zaistnienie tego warunku nie może być rozważane z punktu widzenia możliwości przyszłych, w danym momencie nierealnych. Dlatego też również bez znaczenia dla niniejszej sprawy jest podniesiona przez skargę okoliczność, że wybudowanie spornego budynku według potrzeb urzędu pocztowo - telegraficznego konstrukcja ta będzie zmieniona (rzekomo na koszt dzierżawcy).

. . . .

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Naczelnik Wydziału:
(—) *S. Kowalik.*

382

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 kwietnia 1937 r.

L. D. V. 43577/5/37

w sprawie zarządzeń ogólnych w zakresie opłat stemplowych oraz podatków spadkowego i od darowizn.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Ministerstwo Skarbu zarządza, aby Izby Skarbowe (Urząd Wojewódzki Śląski — Wydział Skarbowy) przedkładały Ministerstwu Skarbu do aprobaty projekty wszystkich zarządzeń ogólnych w zakresie opłat stemplowych oraz podatków spadkowego i od darowizn w dwóch egzemplarzach, przy dołączeniu wszystkich akt, wyjaśniejących genezę danego projektu. Za zarządzenie ogólne nie uważa się wyjaśnień udzielonych **poszczególnym** Urzędom Skarbowym (Urzędom Opłat Stemplowych) na skutek zapytań tych Urzędów lub na skutek stwierdzonego przez Izbę Skarbową nieprawidłowego stosowania przepisów przez poszczególny Urząd. Jeżeliby jednak Izba Skarbowa zamierzała zarządzenie, o jakim mowa w zdaniu poprzednim, podać do wiadomości innych Urzędów Skarbowych (Urzędów Opłat Stemplowych), to ma projekt takiego zarządzenia przedłożyć Ministerstwu Skarbu.

Brak odpowiedzi Ministerstwa Skarbu w ciągu dwóch tygodni upoważnia Izbę Skarbową do wydania projektowanego zarządzenia ogólnego.

Dyrektor Departamentu:
(—) Dr J. Lubowicki.

383

SPROSTOWANIE OKÓLNIKA

L. D. V. 20380/2/37 z dnia 10 kwietnia 1937 r.

Na stronie 438 Dz. Urz. Nr 10 — prawa szpalta w wierszu 6-tym od góry, po wyrazach: „mają moc obowiązującą" błędnie wydrukowano „od" zamiast „do" przed wyrazami „roku podatkowego 1938 włącznie". Zwraca się uwagę, że zarządzenia zawarte w okólniku L. D. V. 20380/2/37 z dnia 10 kwietnia 1937, ogłoszonego w Dz. Urz. Nr 10, poz. 350, mają moc obowiązującą do roku podatkowego 1938 włącznie.

384

OKÓLNIK MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 27 lutego 1937 r.

o świadectwach ubóstwa służących za podstawę do wolnej od cła odprawy darów.

(Nr AP. 26-5).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast.

Na zasadzie obecnie obowiązującego zarządzenia Ministra Skarbu z dn. 25.III. 1936 r. o warunkach zwalniania od należności celnych używanych: odzieży, bielizny i obuwia, nadsyłanych z zagranicy w darze jako wsparcie dla osób niezamożnych (Monitor Polski Nr 86, poz. 166 z 1936 r.) — podstawą do zwolnienia od cła przesyłek z darami jest m. in. świadectwo ubóstwa: 1) wymieniające szczegółowo stan rodzinny odbiorcy przesyłki oraz 2) stwierdzające, że „odbiorca, jako osoba niezamożna nie jest w stanie zaspokoić swoich potrzeb życiowych z własnych środków materialnych lub ze swojej pracy".

Ze względu na to Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o zwrócenie uwagi właściwym władzom na konieczność umieszczania w wydawanych świadectwach powyższych okoliczności, które dla zwolnienia od cła są istotne. Brak tych danych (pod 1) i 2)) w wystawianych swiadectwach ubóstwa spowoduje nieuznawanie świadectw przez urzędy celne i wywoła gromadzenie się w urzędach pocztowych poważnej ilości przesyłek.

Oczywista rzecz, że stwierdzenie w omawianych świadectwach danych pod 1) i 2) winno być poprzedzone skrupulatnym zbadaniem stosunków rodzinnych i majątkowych odbiorcy przesyłki.

W końcu Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi również o pouczenie odnośnych władz, aby odmawiały wydania omawianego świadectwa w razie uzasadnionego podejrzenia, że przedmioty, nadsyłane w darze, przeznaczone są na handel (np. petent jest handlarzem starzyzny, utrzymuje kontakt z tymi handlarzami, dość często zwraca się z prośbą o wydanie takiego świadectwa itp.).

Jednocześnie uchyla się pisma okólne z dn. 28.XII. 1934 r. Nr AP. 26/47 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 36, poz. 295) oraz z dn. 5.III. 1935 r. Nr AP. 26/47 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 8, poz. 42).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Michałowski.*

(Przedruk z Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. z dn. 10 marca 1937 r. Nr 6, poz. 47).

385

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 16 kwietnia 1937 r.

w sprawie zmiany okólnika nr 14 o przekazywaniu za granicę należności za towary sprowadzone do Polski.

Komisja Dewizowa podaje do wiadomości i zastosowania przepisy, określające warunki, którym winny odpowiadać wnioski o zezwolenie na uregulowanie należności za sprowadzone do Polski towary.

I.

Osoby uprawnione do ubiegania się o zezwolenie.

Wnioski o zezwolenie na uregulowanie należności za sprowadzone do Polski towary mogą składać:

a) osoby lub firmy, które dokonują importu i na które jest wystawione pozwolenie przywozu Ministerstwa Przemysłu i Handlu (C. K. P.) lub pozwolenie na zastosowanie ulgi celnej, bądź zwolnienie od cła albo zezwolenie na obrót uszlachetniający, jeżeli pozwolenia te zastępują pozwolenie przywozu (p. V. A. 3);

b) osoby lub firmy, które na zasadzie specjalnego zezwolenia Komisji Dewizowej uzyskały prawo inkasowania w kraju należności na rzecz cudzoziemców;

c) osoby lub firmy, uprawnione do wykonania przekazu na zasadzie odpowied-

nich adnotacyj w pozwoleniach przywozu albo zaświadczeń Izb Przemysłowo - Handlowych (Centralnej Komisji Przywozowej na terenie okręgu warszawskiego) lub też oświadczeń załączanych do wniosku w przypadkach, gdy towar jest sprowadzany na podstawie ulgi celnej, zwolnienia od cła lub w obrocie uszlachetniającym (p.V.A. 3).

II.

Termin ubiegania się o zezwolenie.

Wniosek o zezwolenie na uregulowanie w całości lub części należności za importowane do Polski towary winien być złożony za pośrednictwem banku dewizowego z reguły nie wcześniej, niż na 1 miesiąc przed terminem płatności zobowiązania. Zasada ta nie ma zastosowania wówczas, gdy wnioskodawca ubiega się o zezwolenie na przekazanie dewiz w terminie późniejszym (promesa — wniosek „E"). Zezwolenie może być z reguły udzielone dopiero po sprowadzeniu towaru do polskiego obszaru celnego, czego dowodem jest kwit celny lub pokwitowanie częściowego uiszczenia należności celnych (w przypadkach, gdy sprowadzony towar jest clony partiami). (p. V. A. 2).

Wyjątki od powyższej zasady dopuszczalne są w następujących przypadkach:

a) gdy według dotychczasowych zwyczajów, obowiązujących w danej branży, import może nastąpić dopiero po uprzednim przekazaniu **zaliczki** lub zapłaty z góry (p. V. A. 2. a);
b) gdy towar sprowadzany jest z zagranicy do **wolnego obszaru celnego** w Gdyni, wolnej strefy celnej w Gdańsku lub na skład celny publiczny wzgl. prywatny (p. V. A. 2. d);
c) gdy zagraniczny eksporter przesyła bankowi dewizowemu lub firmie spedytorskiej **dokumenty towarowe do inkasa** lub gdy należność zagranicznego dostawcy jest płatna w drodze **akredytywy** (p. V. A. 2. c);
d) gdy importer składa wniosek o uzyskanie promesy dewizowej na **otwarcie rembursu** na rzecz zagranicznego dostawcy (p. V. A. 2. e).

III.

Kwota i forma zapłaty.

1. Zapłata z tytułu importu towarów może obejmować:

a) wartość towaru, obliczoną loco miejsce nadania;
b) koszty, związane z przywozem towarów do Polski, pod warunkiem, że koszty te zostały poniesione za granicą przez cudzoziemca.

Pozwolenia przywozu (p. V. A. 3) opiewają na sumę, która obejmuje wartość towaru w miejscu nadania oraz koszty przywozu do granicy (portu) polskiego obszaru celnego (cena cif port wzgl. franco granica); przekaz zatem z obydwu tych tytułów nie może przekraczać kwoty, określonej w pozwoleniu przywozu. W przypadku, gdy sprowadzony z zagranicy towar jest fakturowany fob port zagraniczny wzgl. loco stacja zagraniczna, wniosek o uregulowanie należności z tego tytułu może opiewać wyłącznie na sumę podaną w pozwoleniu przywozu, **zmniejszoną** o koszty frachtu do granicy polskiego obszaru celnego w wysokości, wynikającej z rachunku dostawcy zagranicznego lub spedytora.

2. Zapłata z tytułu importu może być dokonana zarówno na rzecz bezpośredniego dostawcy, jak i wskazanej przez niego we wniosku osoby trzeciej, z uwzględnieniem jednak specjalnych przepisów, określających obrót płatniczy między Polską a krajem dostawcy lub pochodzenia towaru (n. p. kraje clearingowe).

3. Przekaz należności za sprowadzony z zagranicy towar może nastąpić w równowartości innej waluty niż ta, na którą opiewa faktura, nie w innej jednak, niż podana w decyzji.

4. Uregulowanie należności z tytułu importu towarów może nastąpić — z zachowaniem przepisów niniejszego okólnika — przez:

a) przekaz za granicę,
b) wpłatę na rachunek zagraniczny wolny,
c) wysyłkę weksli,
d) wypłatę w kraju,
e) pokrycie zobowiązania z należności posiadanych przez importera za granicą— pod kontrolą banku dewizowego.

IV.

Wypełnianie wniosków.

1. W celu ułatwienia rozpatrywania wniosków i przyśpieszania ich załatwienia, Komisja Dewizowa podkreśla konieczność dokładnego i czytelnego **(o ile możności na maszynie)** wypełniania wszystkich rubryk formularzy. W szczególności winny być ściśle wymienione następujące dane:

a) nazwa i rodzaj towaru (np. szmaty bawełniane, szmaty wełniane) według nomenklatury Taryfy Celnej Przywozowej;
b) kraj pochodzenia towaru;
c) waga towaru, określona w kilogramach, niezależnie od wagi zwyczajowej, podanej w fakturze;
d) ogólna suma i dokładna data faktury oraz data zawarcia transakcji;
e) numer kwitu celnego i jego data (data uiszczenia należności celnych) oraz nazwa urzędu celnego, który dokonał odprawy celnej; w przypadku zaś, gdy klient składa zobowiązanie dostarczenia kwitu celnego w terminie późniejszym — ścisłe oznaczenie tego terminu;

f) szczegóły, dotyczące należności posiadanych przez zleceniodawcę za granicą (na odwrocie wniosku); dane te winny być jak najdokładniej wymienione (zwłaszcza we wnioskach o pokrycie zobowiązania towarowego z tych właśnie posiadanych za granicą należności);

g) czytelnie wypisane imię i nazwisko wzgl. firma oraz adres wnioskodawcy;

h) tytuł, który stanowi podstawę do przydziału dewiz w terminie późniejszym (tylko we wnioskach „E");

i) dokładne wyszczególnienie kwot i terminów płatności, o ile zapłata nie ma nastąpić jednorazowo (tylko we wnioskach „E");

j) w przypadkach, gdy regulacja następuje wekslami, oświadczenie wnioskodawcy, czy suma wekslowa ma być po wpływie zapisana na rachunek wolny, czy też przekazana za granicę.

W przypadku, gdy zleceniodawca przedkłada jako jeden z dowodów korespondencję, winna być we wniosku podana w skróceniu zasadnicza jej treść.

Każdy załącznik do wniosku winien być opatrzony w lewym górnym rogu pieczęcią firmową banku dewizowego oraz numerem wniosku.

Wnioski, składane nie na urzędowym formularzu, **będą bezwzględnie zwracane bez rozpatrywania.**

Banki dewizowe obowiązane są jaknajdokładniej badać zarówno pod względem formalnym, jak i rzeczowym, załączane do wniosków dokumenty, nie tylko w przypadkach załatwiania tych wniosków we własnym zakresie, lecz również i wtedy, gdy wnioski te mają być przesłane do decyzji Komisji Dewizowej. W szczególności winny banki dewizowe w każdym przypadku zbadać, czy dokumenty nie zawierają sprzecznych danych i czy zawarte w nich szczegóły nie budzą ze stanowiska przepisów dewizowych uzasadnionych zastrzeżeń. **Brak któregokolwiek z wymaganych dokumentów oraz zachodzące między nimi sprzeczności winien bank dewizowy wyraźnie zaznaczyć we wniosku.**

2. W **wyjątkowych** i należycie umotywowanych przypadkach **(nowe okoliczności uzasadniające przekaz)** może klient zwrócić się **ponownie** do Komisji Dewizowej w sprawie wniosku, który poprzednio Komisja Dewizowa załatwiła odmownie lub co do którego odroczyła swą decyzję. Ponowny wniosek winien być przedłożony na nowym przepisowym formularzu i wyłącznie za pośrednictwem tego banku dewizowego, w którym był złożony poprzedni wniosek. Bank dewizowy, przedkładający taki wniosek, winien powołać się na liczbę, datę i treść poprzedniej decyzji Komisji Dewizowej.

W **Korespondencji,** dotyczącej wniosków, banki dewizowe winny powoływać się zawsze na numer, datę i treść decyzji Komisji Dewizowej, o ile wniosek był już załatwiony; w razie zaś, gdy decyzja jeszcze nie została wydana, podawać datę złożenia wniosku do Komisji, numer wniosku oraz tytuł przekazu z wyszczególnieniem rodzaju towaru, branży, nazwy firmy oraz innych szczegółów, które ułatwiłyby odszukanie wniosku i załatwienie reklamacji.

V.

Dokumenty.

A. Dokumenty zasadnicze.

Do wniosków o zezwolenie na uregulowanie zobowiązań z tytułu importu towarów winny być dołączane następujące dokumenty:

1. **Faktura** oryginalna (ew. faktura pro forma), wystawiona przez zagranicznego sprzedawcę towaru i **przez niego podpisana,** może opiewać na:

a) firmę krajową, która dokonuje importu i na którą jest wystawione pozwolenie przywozu lub ulga celna, zwolnienie od cła albo zezwolenie na obrót uszlachetniający;

b) firmę wskazaną przez importera i wymienioną w pozwoleniu przywozu, w zaświadczeniu Izby Przemysłowo - Handlowej (C. K. P.), uprawniającym do wykonania przekazu przez osobę trzecią, albo oświadczeniu, załączanym do wniosku w przypadkach, gdy towar jest sprowadzany na zasadzie ulgi celnej, zwolnienia od cła lub w obrocie uszlachetniającym (p. V. A. 3).

Faktura winna oprócz ceny jednostkowej towaru i ogólnej sumy zawierać również dokładne określenie, na jakiej zasadzie kalkulowana jest dostawa towaru (cif, fob, franco, loco itp.) oraz obejmować podaną ilość, wagę i rodzaj towaru.

Ilość i waga towaru, uwidoczniona w fakturze, nie może przekraczać ilości i wagi podanej w kwicie celnym. W razie braku kwitu celnego powyższe dane winny być przez banki dewizowe sprawdzone na podstawie załączonych do wniosku dokumentów, po dodatkowym zaś złożeniu kwitu celnego — odpowiednio sprostowane.

Do wniosków, przysyłanych do decyzji Komisji Dewizowej, banki dewizowe obowiązane są dołączać oryginalne faktury.

W następujących przypadkach przedstawiane przez wnioskodawcę faktury winny być **poświadczone** przez terytorialnie właściwą Izbę Przemysłowo - Handlową lub Centralną Komisję Przywozową (na terenie okręgu warszawskiego):

a) gdy sprowadzone towary zostały oclone **przed dniem 27. V. 1936 r.** (który to dzień ustala się na podstawie daty uiszczenia należności celnych);

b) gdy określona w fakturze cena jednostki towaru jest wyższa od ceny

przeciętnej, wynikającej z pozwolenia przywozu (p. V. A. 3);

c) gdy importowane towary podlegają **uldze celnej** lub **zwolnieniu od cła** albo sprowadzone są w **obrocie uszlachetniającym** czynnym lub biernym (p. V. A. 3).

Poświadczenia te, podobnie jak faktury, powinny być załączane do wniosków, przesyłanych do załatwienia Komisji Dewizowej (p. V. A. 3).

2. **Kwit celny lub pokwitowanie częściowego uiszczenia należności celnych** (w przypadkach, gdy sprowadzony towar clony jest partiami) stanowią dowód wejścia towaru do polskiego obszaru celnego i winny być zasadniczo zawsze dołączane do wniosku o uregulowanie zapłaty z tytułu importu. Dzień sprowadzenia towaru do Polski ustala się na podstawie daty kwitu celnego (dzień uiszczenia należności celnych).

Od zasady przedstawienia przez wnioskodawcę kwitu celnego przy składaniu wniosku można odstąpić w następujących przypadkach:

a) gdy według dotychczasowych zwyczajów, obowiązujących w danej branży, import może nastąpić dopiero po uprzednim przekazaniu **zaliczki** lub **zapłaty z góry** (przypadki pokrycia należności za importowany towar, na który brak dokumentów przewozowych). Przypadki te powinny być należycie uzasadnione i wyjaśnione, a wniosek o przekazanie zaliczki lub zapłaty z góry — bez względu na wysokość — przesłany do decyzji Komisji Dewizowej wraz ze wszystkimi dokumentami i korespondencją. Zasada powyższa nie ma zastosowania w przypadkach, gdy udzielone przez Komisję Dewizową poszczególnym przedsiębiorstwom lub organizacjom branżowym generalne upoważnienia obejmują także przydział dewiz na uregulowanie zaliczek lub zapłaty z góry za importowany towar (por. uprawnienia takie udzielone w pewnym zakresie branży filmowej — okólnik Nr 42). Jednocześnie Komisja Dewizowa upoważnia — aż do odwołania — Zrzeszenie Producentów Przędzy Bawełnianej w Polsce do wydawania w granicach postanowień okólnika Nr 21 z dnia 30.XI. 1936 r. „zaświadczeń dewizowych" również na pokrycie zaliczek lub zapłaty z góry. W razie uzyskania zezwolenia na przekazanie za granicę zaliczki lub zapłaty z góry importer winien złożyć bankowi dewizowemu zobowiązanie dostarczenia kwitu celnego w terminie:

do 6-iu tygodni od daty uskutecznienia przekazu, jeżeli towar jest sprowadzany z krajów europejskich;

do 3-ch miesięcy od daty uskutecznienia przekazu, jeżeli towar jest sprowadzany z krajów pozaeuropejskich;

ustalonym odmiennie dla poszczególnych przypadków przez Komisję Dewizową na należycie umotywowany wniosek banku dewizowego.

b) gdy importer, składający wniosek o przydział dewiz, nie może przedłożyć bankowi dewizowemu kwitu celnego, ponieważ sprowadzony towar nadszedł do kraju nie pod jego adresem, lecz pod adresem **spedytora** wraz z innymi towarami w **przesyłkach zbiorowych;** wówczas do wniosku — oprócz innych wymaganych dokumentów — winno być dołączone odpowiednie **zaświadczenie spedytora,** stwierdzające nadejście towaru w przesyłce zbiorowej. Wydanie zaświadczenia winno być odnotowane przez spedytora na kwicie celnym;

c) gdy zagraniczny eksporter przesyła bankowi dewizowemu lub firmie spedytorskiej dokumenty towarowe **do inkasa** lub gdy należność zagranicznego dostawcy jest płatna w drodze **akredytywy** za przedstawieniem dokumentów, stwierdzających wysłanie towaru do kraju; wówczas importer, składający wniosek o zezwolenie przekazania kwoty zainkasowanych dokumentów, załączy do wniosku zobowiązanie dostarczenia kwitu celnego w ciągu 30-u dni od daty uskutecznienia przekazu; ponadto zaś w przypadku, gdy towar został przesłany na inkaso do firmy spedytorskiej— **zaświadczenie** tej ostatniej, stwierdzające powyższy fakt (p. V. B. g);

d) gdy towar jest sprowadzany z zagranicy do **wolnego obszaru celnego w Gdyni, wolnej strefy celnej w Gdańsku lub na skład celny publiczny wzgl. prywatny,** przy czym nie można z góry określić, kiedy nastąpi oclenie i czy sprowadzony towar nie zostanie z powrotem wywieziony za granicę (reeksport); wówczas właściciel sprowadzonego towaru winien dołączyć do wniosku o przydział dewiz zobowiązanie dostarczenia w oznaczonym przez siebie i możliwie **najkrótszym terminie** kwitu celnego oraz pozwolenia przywozu lub innych dokumentów, zastępujących pozwolenie przywozu, albo oddania w tymże terminie do skupu całkowitej sumy dewiz, uzyskanej z reeksportu, przy czym suma ta nie może być niższa od sumy przydzielonych dewiz. Wnioski tego rodzaju — bez względu na kwotę przekazu — banki dewizowe winny kierować wraz ze wszystkimi dokumentami do Komisji Dewizowej, która w razie wydania pozytywnej decyzji oznaczy równocześnie termin, w jakim winno nastąpić bądź oclenie towaru, bądź też zwrot dewiz;

e) gdy importer składa wniosek o uzyskanie promesy dewizowej na otwarcie **rembursu** w związku ze sprowadzeniem z zagranicy towaru; wówczas winien złożyć w banku dewizowym zobowiązanie dostarczenia kwitu celnego na 10 dni przed terminem płatności rembursu;

f) gdy sprowadzane są drobne ilości towarów w przesyłkach listowych, nie podlegające ocleniu (n. p. książki, czasopisma, próbki i wzory towarowe).

3. **Kopia pozwolenia przywozu dla banku dewizowego.** Począwszy od dnia 27 maja 1936 r. Ministerstwo Przemysłu i Handlu (Centralna Komisja Przywozowa) wydaje specjalne kopie pozwoleń przywozu, przeznaczone dla celów dewizowych, z nadrukiem: „Kopia dla banku dewizowego". Kopie te są wydawane tylko w tych przypadkach, gdy importer jest uprawniony do ubiegania się o **przydział dewiz** na pokrycie swych zobowiązań z tytułu sprowadzonych do Polski towarów. Kopie te zatem nie są wydawane przy imporcie towarów z krajów, z którymi obrót towarowy jest oparty na rozrachunku (wyjątek — Austria) lub gdy pozwolenie na przywóz zostało udzielone bez prawa ubiegania się o przydział dewiz.

Kopie pozwoleń przywozu, wydawane na towary sprowadzane w ramach transakyj wiązanych, noszą nadruk: „Obrót kompensacyjny — wywóz dokonany" i mogą służyć wyłącznie do ubiegania się o zezwolenie na uregulowanie zobowiązań, pochodzących z tych transakcyj.

Pozwolenia przywozu opiewają na określoną w złotych sumę, do wysokości której importer może sprowadzić do kraju ilość towaru oznaczoną w pozwoleniu. Cena jednostkowa towaru, uwidoczniona w fakturze, nie może zatem z reguły przekraczać ceny przeciętnej, wynikającej z tego pozwolenia.

W przypadkach, gdy określona w fakturze cena jednostki towaru jest wyższa od ceny przeciętnej, wynikającej z pozwolenia przywozu, wnioskodawca winien dodatkowo załączyć do wniosku odpowiednie **poświadczenie** ceny fakturowej przez terytorialnie właściwą Izbę Przemysłowo-Handlową lub Centralną Komisję Przywozową (na terenie okręgu warszawskiego). — (p. V. A. 1). Na podstawie takiego zaświadczenia może bank dewizowy załatwić wniosek, o ile podlega on jego kompetencji i o ile suma, na jaką wniosek opiewa, mieści się w granicach wartości towaru, określonej w pozwoleniu przywozu; w razie natomiast, gdy tę wartość przewyższa, winien wniosek tego rodzaju— bez względu na sumę — przesłać do decyzji Komisji Dewizowej, załączając wymienione poświadczenie.

Rozbieżność między **krajem pochodzenia towaru**, wymienionym w pozwoleniu przywozu, a **krajem przeznaczenia przekazu**, podanym we wniosku, nie jest istotna — z wyjątkiem tych przypadków, gdy specjalne przepisy określają obrót płatniczy z krajem, z którego towar pochodzi lub w którym dostawca ma swą siedzibę.

Wniosek o przydział dewiz winien być zgodny z pozwoleniem przywozu co do **rodzaju towaru.**

Pozwolenia przywozu są imienne i nie mogą być odstąpione innej osobie. Wniosek o przydział dewiz winien opiewać na nazwisko tego importera, który jest wymieniony w pozwoleniu przywozu.

W przypadkach, gdy przekaz wykonuje nie importer, lecz na jego zlecenie osoba trzecia, za której pośrednictwem towar został sprowadzony, n. p.: agentury, domy handlowe, firmy spedycyjno - transportowe, centrale zakupów, — importer winien zaznaczyć tę okoliczność w podaniu o uzyskanie pozwolenia przywozu, przy czym okoliczność ta zostanie również uwidoczniona w przeznaczonej dla banku dewizowego kopii pozwolenia przywozu. W razie, gdy ustalenie przez importera osoby przekazującego w chwili składania podania o pozwolenie przywozu okaże się niemożliwe i może nastąpić dopiero w terminie późniejszym już po otrzymaniu przez importera pozwolenia, wówczas do wniosku winno być dołączone **zaświadczenie** terytorialnie właściwej (dla importera lub przekazującego) Izby Przemysłowo - Handlowej lub Centralnej Komisji Przywozowej (na terenie okręgu warszawskiego), uprawniające do wykonania przekazu przez osobę trzecią.

Przedstawienie przez wnioskodawcę kopii pozwolenia przywozu **nie jest wymagane** w następujących przypadkach:

a) gdy do sprowadzonych towarów mają zastosowanie zwolnienia od należności celnych na podstawie art. 22 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.);

b) gdy do sprowadzonych towarów mają zastosowanie zniżki celne lub zwolnienia od cła, przewidziane w rozporządzeniach, wydanych na podstawie art. 23 ust. 1 lit. **a** prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.), a uzależniane w myśl tych rozporządzeń od pozwoleń Ministra Skarbu;

c) gdy sprowadzane są towary w obrocie uszlachetniającym czynnym lub biernym;

d) gdy przedmiotem importu jest **juta** sprowadzana za cłem ulgowym.

W przypadkach, wymienionych w punktach od a) do d), bank dewizowy stwierdzi fakt przyznania ulgi celnej, zwolnienia od cła lub udzielenia zezwolenia na obrót uszlachetniający — na zasadzie odpowiedniej adnotacji, zamieszczonej przez urząd celny w kwicie celnym. W razie, gdy importer nie przedstawia kwitu celnego (p. V. A. 2. a) do e), wówczas winien dołączyć do wniosku kopię odpowiedniego **zezwolenia** na ulgę celną, zwolnienia od cła lub obrót uszlachetniający, uwierzytelnioną przez urząd celny lub bank dewizowy.

e) gdy sprowadzane towary korzystają z generalnego zwolnienia Ministerstwa Przemysłu i Handlu od przedstawienia pozwoleń przywozu (n. p. książki, broszury, czasopisma, dzienniki, nuty, fotografie, mapy, plany; reklamowe: książki, broszury, plakaty, katalogi; — szczegółowe wyliczenie patrz Dz. U. M. Skarb. Nr 16 z 1936 r. poz. 515 oraz późniejsze uzupełnienia);

f) gdy przedmiotem przywozu jest **bawełna** surowa, odpadki bawełniane i wyczeski bawełniane surowe, sprowadzane za cłem ulgowym (patrz okólnik Nr 21 ust. II pkt 1 a);

g) gdy sprowadzane towary nie podlegają zakazowi przywozu ze względu na przysługującą im zniżkę celną, przyznawaną przez urzędy celne na zasadzie złożonych wzorów tych towarów (n. p. maszyny), w myśl okólnika Ministerstwa Skarbu D. IV. 11914/3/36 z dnia 12.V. 1936 (Dz. U. Min. Skarbu Nr 13, poz. 429); wówczas okoliczność ta zostanie uwidoczniona w kwicie celnym w formie odpowiedniej adnotacji urzędu celnego. W przypadkach natomiast, gdy należność za powyższe towary ma być uiszczona z góry lub też przekazana zaliczka, importer obowiązany jest dołączyć do wniosku zobowiązanie przedłożenia kwitu celnego w terminie ustalonym w części V. A. 2. a) niniejszego okólnika;

h) gdy importer, sprowadzający **skóry** z krajów pozaeuropejskich, składa wniosek o uzyskanie promesy dewizowej (formularz „E") na otwarcie kredytu rembursowego lub akredytywy na rzecz dostawcy zagranicznego; wówczas winien on złożyć w banku dewizowym **wezwanie do opłat manipulacyjnych,** skierowane do niego przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu, oraz zobowiązanie, że najpóźniej po upływie dwóch miesięcy przedstawi urzędową kopię pozwolenia przywozu. O niezłożeniu przez importera w powyższym terminie kopii pozwolenia przywozu obowiązane są banki dewizowe zawiadamiać Komisję Dewizową najpóźniej w ciągu 7-iu dni;

i) gdy sprowadzone do Polski towary zostały oclone **przed dniem 27.V. 1936 r.**

Zezwolenia na ulgę celną lub zwolnienie od cła, jak również na obrót uszlachetniający, są imienne i nie mogą być w zasadzie odstępowane innej osobie. W przypadkach, gdy przekaz wykonuje nie uprawniony, lecz na jego zlecenie osoba trzecia, za której **pośrednictwem** towar został sprowadzony, n. p.: agentury, domy handlowe, firmy spedycyjno-transportowe, centrale zakupów, wówczas do wniosku winno być dołączone **pisemne oświadczenie** uprawnionego, uzasadniające wykonanie przekazu przez osobę trzecią.

Bank dewizowy przesyłając do Komisji Dewizowej wniosek, podlegający jej kompetencji, załącza — oprócz oryginalnej faktury — urzędową kopię pozwolenia przywozu („kopia dla banku dewizowego") lub zezwolenia na ulgę celną, zwolnienie od cła lub obrót uszlachetniający.

Komisja Dewizowa po rozpatrzeniu wniosku i umieszczeniu na nim swojej decyzji zwraca go wraz z kopią pozwolenia przywozu lub zezwolenia bankowi dewizowemu, który po odnotowaniu na tych dokumentach sumy przydzielonych dewiz zatrzymuje je w aktach.

Odmienny tok postępowania winien mieć miejsce w przypadkach, gdy importer posiada **jedno pozwolenie przywozu** lub **jedno zezwolenie, opiewające na większą ilość towaru,** i zamierza je zużytkować przy złożeniu szeregu wniosków o przydział dewiz na kolejne, częściowe uregulowanie należności za sprowadzony towar; wówczas banki dewizowe mogą — na żądanie wnioskodawcy przy składaniu wniosków — zwrócić mu urzędową kopię pozwolenia przywozu lub zezwolenia po uprzednim uwierzytelnieniu i zatrzymaniu przez bank dewizowy odpisów tych dokumentów oraz odnotowaniu **(wstępnym)** na urzędowych kopiach: numeru, daty wniosku, ilości sprowadzonego towaru oraz sumy przekazu. Przy przesyłaniu wniosku do Komisji Dewizowej bank dewizowy winien w miejsce urzędowej kopii pozwolenia przywozu lub zezwolenia dołączyć wówczas uwierzytelniony odpis urzędowej kopii odpowiedniego dokumentu. Po uzyskaniu decyzji Komisji Dewizowej wnioskodawca obowiązany jest powtórnie przedłożyć urzędową kopię pozwolenia przywozu lub zezwolenia bankowi dewizowemu, za pośrednictwem którego wniosek został złożony, celem odnotowania **(ostatecznego)** na tych dokumentach treści decyzji Komisji.

Każdy z kolejno uwierzytelnionych odpisów urzędowych kopij powyższych dokumentów winien obejmować adnotacje, dotyczące wszystkich poprzednio przyznanych częściowych przydziałów i podawać (systemem drabinkowym) każdorazowy stan wykorzystania przez importera pozwolenia przywozu lub zezwolenia.

Po całkowitym zużytkowaniu dla celów dewizowych urzędowej kopii pozwolenia przywozu lub zezwolenia na ulgę celną, zwolnienie od cła albo obrót uszlachetniający (w postaci jednorazowego lub kilkakrotnego przydziału dewiz) kopia ta zostanie zatrzymana przez bank dewizowy.

B. **Dokumenty dodatkowe.**

1. Do wniosków o przekazanie zapłaty za towary oclone w urzędach celnych na terenie Wolnego Miasta Gdańska i przywiezione następnie do Polski winien być dołączony — oprócz innych wymaganych dokumentów —

kolejowy list przewozowy lub **konosament** rzeczny. W razie uzyskania zezwolenia na przekazanie za powyższe towary zaliczki lub zapłaty z góry, importer jest obowiązany złożyć bankowi dewizowemu zobowiązanie dostarczenia wymienionych dokumentów w terminach ustalonych dla dodatkowego przedłożenia kwitów celnych (p. V. A. 2.a).

2. Do wniosków o uregulowanie należności za towary, sprowadzone z Francji, Algieru, kolonij, mandatów i protektoratów francuskich, na podstawie pozwoleń przywozu, wydanych od dnia 1.VII. 1936 r. oraz ulg celnych lub zwolnień od cła, przyznanych od tegoż dnia, należy załączyć **zaświadczenie** Polskiego Instytutu Rozrachunkowego, stwierdzające dokonanie rejestracji (okólnik nr 28).

3. Do wniosków o zapłatę zobowiązań z tytułu importu, składanych przez członków związków branżowych, którym zostały nadane specjalne uprawnienia w zakresie podziału kontyngentu dewizowego, winny być dodatkowo dołączane **„zaświadczenia dewizowe"** odpowiednich związków (okólnik nr 21 i 42).

4. Do wniosków o uregulowanie zobowiązań z tytułu importu w ramach t. zw. transakcyj wiązanych winny być dołączane **zezwolenia** na dokonywanie tych transakcyj, wydawane przez Związek Izb Przemysłowo-Handlowych R. P. w Warszawie (okólnik nr 34).

5. Do wniosków o przydział dewiz za towary, sprowadzone przed dniem 27.IV. 1936 r., winno być dołączone **poświadczenie** zaprzysiężonego przy terytorialnie właściwej Izbie Przemysłowo-Handlowej rzeczoznawcy księgowego, stwierdzające fakt niepokrycia dotąd należności w tych przypadkach, gdy z przedłożonych dowodów (faktura, umowa kredytowa itp.) fakt ten nie wynika dostatecznie.

6. Do wniosków o przydział dewiz za towary, sprowadzone z kraju o wolnym obrocie dewizowym, winno być dołączone **świadectwo pochodzenia** w przypadku, gdy zapłata następuje do kraju, z którym obrót płatniczy oparty jest na rozrachunku (Niemcy, Austria).

7. Do wniosków o przydział dewiz za towary, przesłane na inkaso do firmy spedytorskiej, winno być załączone **zaświadczenie spedytora,** stwierdzające fakt otrzymania przesyłki do inkasa (p. V. A. 2.c).

8. Do wniosków o uregulowanie należności za towary, sprowadzone do kraju nie pod adresem odbiorcy, lecz spedytora, wraz z innymi towarami w przesyłkach zbiorowych, winno być dołączone odpowiednie **zaświadczenie spedytora,** stwierdzające nadejście towaru w przesyłce zbiorowej (p. V. A. 2.b).

C. Rozbieżności między dokumentami.

Dane zawarte w fakturach, kwitach celnych oraz pozwoleniach przywozu lub zastępujących je zezwoleniach na ulgę celną, zwolnienie od cła i obrót uszlachetniający, winny być zasadniczo zgodne i odpowiadać szczegółom zawartym we wnioskach.

Poniżej podaje się przypadki dopuszczalnych rozbieżności:

1. **Rozbieżność między ilością towaru podaną w fakturze i pozwoleniu przywozu.**

W przypadkach zastosowania przez urzędy celne przy dokonywaniu odprawy celnej tolerancji ponad wagę towaru oznaczoną w pozwoleniu przywozu — dopuszczalne jest uwzględnienie nadwyżki wagi przy zapłacie — z tym, że należność za tę większą ilość towaru nie może przekroczyć wartości określonej w pozwoleniu przywozu.

2. **Rozbieżność między ceną jednostki towaru, podaną w fakturze, a ceną przeciętną, wynikającą z pozwolenia przywozu.**

Przypadek ten został omówiony w części V. ust. A. 3.

D. Zobowiązanie dostarczenia dokumentów w terminie późniejszym.

Wnioskodawca, od którego bank dewizowy — zgodnie z przepisami — przyjął w miejsce wymaganych dokumentów zobowiązanie dostarczenia ich w terminie późniejszym, winien w razie niemożności dotrzymania tego terminu zwrócić się przed jego upływem za pośrednictwem banku dewizowego do Komisji Dewizowej o prolongatę, wyjaśniając wyczerpująco powody zwłoki oraz podając ostateczny termin. W wyjaśnieniu tym wnioskodawca nie może powoływać się na te okoliczności, które były lub musiały mu być znane w chwili składania zobowiązania.

Na podstawie złożonego przez wnioskodawcę podania Komisja Dewizowa będzie w wyjątkowych i szczególnie uzasadnionych przypadkach udzielać zezwoleń na prolongatę terminu dostarczenia brakujących dokumentów, zawiadamiając o decyzji klienta oraz bank dewizowy.

Jeżeli wnioskodawca nie dostarczy wymaganych dokumentów w terminie, określonym w zobowiązaniu, ani nie zwróci się przed jego upływem do Komisji Dewizowej o prolongatę — banki dewizowe winny niezwłocznie po upływie terminu wezwać listem poleconym wnioskodawcę do usprawiedliwienia w ciągu 5-iu dni faktu niezłożenia dokumentów, a po bezskutecznym upływie tego terminu — skierować sprawę wprost do Inspektoratu Dewizowego Ministerstwa Skarbu (Warszawa, ul. Senatorska 29), załączając oryginalne zobowiązanie wnioskodawcy oraz kopię przesłanego wezwania. O powyższym należy jednocześnie zawiadomić Komisję Dewizową. Jeżeli natomiast klient odpowiadając na wezwanie banku złoży pisemne usprawiedliwienie, należy je przesłać do decyzji Komisji Dewizowej.

W podaniu o prolongatę terminu należy wymienić: numer wniosku, rodzaj towaru, kwotę przekazu oraz numer i datę decyzji Komisji Dewizowej; o ile zaś wniosek był załatwiony przez bank dewizowy we własnym zakresie — wyraźnie to podkreślić. W przypadku powtór-

nego ubiegania się o prolongatę, wnioskodawca winien zaznaczyć w podaniu tę okoliczność.

VI.

ZAŁATWIANIE WNIOSKÓW.

A. **Wnioski załatwiane przez banki dewizowe we własnym zakresie.**

Banki dewizowe załatwiają we własnym zakresie wnioski o uregulowanie należności z tytułu importu towarów w podanych poniżej przypadkach, o ile wnioski te i załączane do nich dokumenty nie nasuwają pod względem formalnym żadnych zastrzeżeń.

1. Wnioski o uregulowanie zobowiązań z tytułu importu do wysokości zł 3.000, jeżeli **całkowite zobowiązanie** wobec zagranicznego dostawcy, wynikające ze sprowadzenia jednej partii towaru na zasadzie jednej odprawy celnej nie przekracza równowartości zł 3.000 i tylko w granicach tej sumy w ciągu jednego dnia na zlecenie tego samego klienta oraz nie częściej, jak raz w ciągu dwóch tygodni na rzecz tego samego dostawcy.

Banki dewizowe obowiązane są czuwać nad tym, aby przekazy do zł 3.000, mające służyć na zapłatę drobnych transakcyj, nie służyły na częściowe, ratalne wykonanie większych zamówień i w przypadkach, nasuwających jakiekolwiek w tym względzie podejrzenia, winny tego rodzaju wnioski kierować do decyzji Komisji Dewizowej.

2. Wnioski o uregulowanie należności z tytułu kosztów, związanych z **transportem** towarów — do wysokości zł 1.000 w ciągu jednego dnia i na zlecenie tego samego klienta, jeżeli całkowite zobowiązanie z tego tytułu nie przekracza wymienionej sumy (warunki oraz wyjątki od powyższej zasady patrz okólnik nr 5).

3. Wnioski składane przez członków **związków branżowych** w ramach przyznanych tym związkom specjalnych uprawnień w zakresie podziału kontyngentu dewizowego (patrz okólnik nr 21 i 42 oraz wyżej p. V. B. 3).

4. Wnioski dotyczące **transakcyj wiązanych** (patrz okólnik nr 34).

5. Wnioski o przekaz należności za import surowców z **rachunków walutowych „E"**.

B. **Wnioski załatwiane przez Komisję Dewizową.**

Do wniosków załatwianych przez Komisję Dewizową należą:

1. Wnioski, których suma przekracza równowartość zł 3.000.

2. Wnioski, których suma jest niższa od równowartości kwoty zł 3.000, o ile istnieje uzasadnione przypuszczenie, że przekaz ma służyć na częściowe (ratalne) wykonanie większych zamówień.

3. Wnioski o przekazanie za granicę zaliczki i zapłaty z góry (p. V. A. 2.a).

4. Wnioski o pokrycie należności za towary, znajdujące się w strefie wolnocłowej lub na składach celnych (p. V. A. 2.d).

5. Wnioski o uregulowanie należności za sprowadzoną wełnę surową i czesaną oraz przędzę wełnianą, jak również koszty uboczne, związane z powyższym importem (patrz unieważnienie okólnika nr 23 z dnia 27.II. 1937 r.).

6. Wnioski o uregulowanie należności za sprowadzony z zagranicy towar, o ile suma, na jaką opiewają, nie mieści się w granicach wartości, określonej w pozwoleniu przywozu (p. V. A. 3).

7. Wnioski, co do których nasuwają się bankom dewizowym jakiekolwiek wątpliwości; przesyłając takie wnioski do Komisji Dewizowej banki dewizowe winny załączyć — oprócz dokumentów — również i własną opinię, w której należy podać, jakiego rodzaju są te wątpliwości i w związku z czym nasunęły się (porównaj IV. p. 1).

Do wniosków, przesyłanych do decyzji Komisji Dewizowej, banki dewizowe winny w każdym przypadku załączyć: **oryginalne faktury** (ew. wraz z poświadczeniami tych faktur — patrz wyżej p. A. 1) oraz **kopie pozwoleń przywozu** lub **zezwoleń** na ulgę celną, zwolnienie od cła albo obrót uszlachetniający (p. V. A. 3).

C. **Uwagi ogólne.**

Dokumenty, załączone do wniosku o uregulowanie zapłaty za sprowadzone do Polski towary, muszą być w banku dewizowym złożone **w oryginale.** W razie potrzeby oryginalne dowody mogą być przez banki dewizowe wydane z powrotem klientowi pod warunkiem zaopatrzenia ich w adnotacje oraz zachowania odpisów tych dokumentów, poświadczonych przez bank dewizowy.

Na **wszystkich** załączanych do wniosku dokumentach lub ich poświadczonych odpisach obowiązany jest bank dewizowy umieścić adnotację, w której należy wymienić: numer i datę wniosku oraz treść, numer i datę decyzji; w razie zaś, gdy **ta** decyzja jest pozytywna — również ilość sprowadzonego towaru oraz sumę przydzielonych na ten cel dewiz. Adnotacje na dokumentach i poświadczeniach banku winny być umieszczane w sposób trwały na niezadrukowanych częściach tych dokumentów i następować po sobie kolejno w porządku chronologicznym. . Adnotacje te, jak również wszelkie korektury i skreślenia tych adnotacyj, muszą być podpisane przez jednego z firmantów banku łącznie z jedną z osób, specjalnie upoważnionych do tej czynności przez władze banku, oraz zaopatrzone datą.

Złożone przez klienta w oryginale dokumenty lub poświadczone odpisy zatrzymują banki w swoich archiwach.

Komisja Dewizowa.

Uwaga: okólnik nr 14 z dnia 21.VIII. 1936 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 24, poz. 740)

przestaje obowiązywać; jednocześnie tracą moc obowiązującą postanowienia okólnika nr 3 z dnia 27.IV. 1936 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 13, poz. 448), o ile dotyczą spraw, omówionych w niniejszym wydaniu okólnika nr 14.

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 21 kwietnia 1937 r.

o zmianie okólnika nr 24 z dn. 22 lipca 1936 r. w sprawie zakazu przekazywania należności z nieruchomości lub z innych tytułów będących własnością cudzoziemców.

Administracja nieruchomości cudzoziemców.

Generalne zezwolenia dla adwokatów.

Komisja Dewizowa zezwala generalnie — aż do odwołania:

I.

1. a) **dzierżawcom i lokatorom** nieruchomości, będących własnością cudzoziemców — na płacenie wszelkich ze stosunku dzierżawy względnie najmu wynikających należności cudzoziemców, do rąk zamieszkałych w kraju należycie umocowanych administratorów nieruchomości. Udzielanie kredytu zagranicznym właścicielom nieruchomości w postaci uiszczania czynszu najmu względnie tenuty dzierżawnej za okresy dłuższe, niż przyjęte zwyczajowo lub w umowie, zawartej przed dniem 27.IV. 1936 r. — wymaga osobnego zezwolenia Komisji Dewizowej;
b) **innym osobom** — na płacenie do rąk administratorów należności z wszelkich innych tytułów, związanych z eksploatacją nieruchomości, jak np. sprzedaż ziemiopłodów, drzewa i wytworów przemysłu rolniczego, odszkodowania z ubezpieczenia nieruchomości itp.;
c) **organom egzekucyjnym** — na wypłacanie do rąk administratorów wyegzekwowanych sum, pochodzących z tytułów, wyżej pod pkt a) i b) wymienionych;

2. zamieszkałym w kraju **administratorom nieruchomości:**
a) na inkasowanie wyżej pod pkt 1 wymienionych należności, płaconych dobrowolnie lub w drodze egzekucji;
b) w granicach zainkasowanych sum: na opłacanie w kraju wszystkich podatków, opłat i wydatków, związanych z administracją i konserwacją danej nieruchomości; na czynienie nakładów, związanych z prowadzeniem gospodarstwa rolnego; na wypłacanie w kraju zaopatrzeń emerytalnych byłych pracowników względnie ich rodzin, zapomóg oraz datków na cele społeczne i charytatywne w wysokości normalnie stosowanej; na wypłacanie właścicielowi podczas bytności w kraju, do zł 300 za każdy miesiąc pobytu w kraju, bez prawa wywozu;
c) w granicach zainkasowanych sum: na spłatę w kraju odsetek i kapitału długów hipotecznych, zabezpieczonych na danej nieruchomości.

Wypłaty, o których mowa w pkt 2 b) i c), jeśli mają służyć na pokrycie należności cudzoziemca, mogą być dokonywane jedynie drogą wpłaty na rachunek zablokowany wierzyciela w banku dewizowym.

Powyższego generalnego zezwolenia udziela się pod warunkiem, że administratorzy wpłacać będą do końca każdego miesiąca pozostałą z ubiegłego miesiąca nadwyżkę zainkasowanych w gotówce, a uzyskanych z wymienionych nieruchomości, przychodów nad wydatkami do banku dewizowego na rachunek zablokowany, składając bankowi pisemne rozliczenie potrąceń, dokonanych na cele przewidziane pod pkt 2 b) i c).

W żadnym wypadku nie wolno administratorowi — bez zezwolenia — przekazać za granicę lub wypłacić w kraju jakąkolwiek, zainkasowaną w gotówce lub innych środkach płatniczych sumę do rąk właściciela - cudzoziemca, a wypłaty w kraju z jego polecenia do rąk osób trzecich dopuszcza się tylko na cele względnie z tytułów wyżej pod pkt 2 b) i c) podanych.

Upoważnia się banki dewizowe i Oddziały Banku Polskiego do wypłacania z powyższych rachunków zablokowanych z sum wpłaconych z przychodu danych nieruchomości, wyżej wymienionym administratorom — kwot, wyłącznie na cele ściśle wskazane w pkt 2 b) i c), pod warunkiem, że administrator wykaże tytuł wypłaty dowodami pisemnymi, które bank zachowa w odpisie dla celów kontroli.

3. **dłużnikom, sądom, organom egzekucyjnym oraz organom administracji publicznej** — na wypłacanie do rąk adwokatów należności, przysługujących ich mocodawcom - cudzoziemcom, z wyjątkiem należności z tytułu sprzedaży: nieruchomości oraz praw rzeczowych na nieruchomościach;

4. **adwokatom oraz ich substytutom:**
a) na użycie w kraju zaliczki, otrzymanej od cudzoziemca lub jego pełnomocnika w związku z powierzoną sprawą celem pokrycia kosztów z tą sprawą związanych;
b) na wykładanie własnych pieniędzy na koszty, związane z prowadzeniem spraw cudzoziemców, pod następującymi warunkami:
wypłata taka dopuszczalna jest tylko w przypadkach nagłych, gdy otrzymanie zaliczki z zagranicy nie jest możliwe w terminie, którego niedotrzymanie pociągnęłoby za sobą szkodę dla mocodawcy; suma kwot w ten sposób przez adwoka-

ta wypłaconych za jednego klienta nie może przekraczać ogółem zł 500; wyłożone w ten sposób kwoty winny być zwrócone adwokatowi najdalej w ciągu dwóch miesięcy, przy czym zwrot nie może nastąpić za granicą, do rąk adwokata lub — z jego polecenia — do rąk osoby trzeciej;

c) na inkasowanie należności, związanych z powierzoną przez cudzoziemca względnie jego pełnomocnika sprawą, od dłużników, wpłacających dobrowolnie lub w drodze egzekucji, od sądów, organów egzekucyjnych i organów administracji publicznej, z wyjątkiem należności z tytułu sprzedaży: nieruchomości oraz praw rzeczowych na nieruchomościach;

d) na zapłacenie w kraju z zainkasowanych należności cudzoziemców, podatków i danin publicznych, ściśle związanych z powierzoną sprawą;

e) na potrącanie sobie oraz na wypłacanie do rąk substytuującego adwokata, o ile tenże zamieszkuje w kraju, z zainkasowanych należności cudzoziemców zaliczek, wyłożonych w danej sprawie zgodnie z postanowieniami pkt 4. b) niniejszego rozdziału i honorarium należnego od tej sprawy, w wysokości ustalonej w obowiązujących przepisach o wynagrodzeniu adwokatów, lub umownego, o ile honorarium umowne nie przekracza 10% zainkasowanych sum;

f) na wpłacanie zainkasowanych sum do rąk zarejestrowanych przedstawicieli handlowych, którzy — na podstawie okólnika Komisji Dewizowej nr 7 — uprawnieni są do inkasowania należności, przypadających reprezentowanym przez nich firmom zagranicznym.

Powyższego generalnego zezwolenia Komisja Dewizowa udziela pod następującymi warunkami:

Adwokaci wpłacać będą zainkasowane w gotówce należności cudzoziemców, po dokonaniu potrąceń, przewidzianych w pkt 4. d), e) i f) na rachunki zablokowane mocodawców-cudzoziemców w banku dewizowym; wpłatę taką winien adwokat uskutecznić w przeciągu miesiąca od daty zainkasowania należności; przy wpłacie winien adwokat złożyć bankowi pisemne rozliczenie potrąceń, dokonanych na cele wskazane wyżej pod pkt 4. d), e) i f) oraz podać dokładne oznaczenie sprawy.

Nie wolno adwokatowi—bez zezwolenia— przekazywać za granicę ani wypłacać w kraju do rąk mocodawcy-cudzoziemca lub z jego polecenia jakichkolwiek, zainkasowanych w gotówce lub innych środkach płatniczych sum.

Otrzymane przez adwokatów od zagranicznych mocodawców, tytułem honorarium i zwrotu wyłożonych zaliczek, zagraniczne środki płatnicze winny być odprzedane Bankowi Polskiemu lub bankom dewizowym. Odprzedając dewizy adwokaci obowiązani są żądać odpowiednich potwierdzeń, które winni przechowywać u siebie dla celów kontrolnych. Potwierdzenia te banki wydawać będą bezpłatnie.

Dozwolona jest wysyłka za granicę tytułów egzekucyjnych, sądowych lub administracyjnych, pod warunkiem, że zagranicznym odbiorcą będzie wyłącznie osoba, na rzecz której omawiane tytuły zostały wydane.

II.

W razie odebrania przez administratorów lub adwokatów należności cudzoziemców **w wekslach lub czekach**, mogą administratorzy i adwokaci zatrzymywać u siebie te środki płatnicze aż do czasu zainkasowania równowartości, z którą postąpić należy zgodnie z postanowieniami niniejszego okólnika.

Natomiast do odbioru należności cudzoziemców w postaci **papierów procentowych i dywidendowych lub kuponów** od takich papierów, celem zachowania ich u siebie w depozycie, winni administratorzy i adwokaci uzyskiwać osobne zezwolenia Komisji Dewizowej zgodnie z postanowieniami okólnika nr 33.

III.

Sumy zainkasowane przez administratorów i adwokatów na rzecz osób fizycznych lub prawnych, mających siedzibę lub miejsce zamieszkania na terenie **W. M. Gdańska,** mogą być wpłacane z pominięciem wpłaty na rachunki zablokowane, — na rachunki gdańskie („Daki-Konta") wierzyciela (właściciela), pod warunkiem, że zobowiązanie mieści się w granicach normalnego obrotu płatniczego zgodnie z postanowieniami okólnika Komisji Dewizowej nr 16 z dnia 25 marca 1937 r.

Zapłata należności osób zamieszkałych na obszarze W. M. Gdańska z sum uzyskanych z dochodów z nieruchomości, będących własnością innych cudzoziemców niż zamieszkałych na obszarze W. M. Gdańska, nie mieści się w granicach normalnego obrotu płatniczego z W. M. Gdańskiem.

IV.

Przepisy niniejszego okólnika odnoszące się do administratorów nieruchomości, stosują się analogicznie do zarządców przymusowych, sekwestratorów i kuratorów.

Komisja Dewizowa.

Uwaga: Okólnik Komisji Dewizowej nr 24 z dnia 22 lipca 1936 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 20, poz. 638) przestaje obowiązywać.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 28 kwietnia 1937 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,43	89,00
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5,28	5,25½
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	5,28	5,25½
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	290,47	288,75
Franki francuskie . . .	100 Fr.	23,62	23,48
Franki szwajcarskie . .	100 Fr.	121,25	120,45
Funty angielskie	1 Ł.	26,16	26,00
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho-słow. . .	100 K.	16,90	16,10
Korony duńskie	100 K.	116,79	115,95
Korony estońskie . . .	100 K.	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	131,38	130,40
Korony szwedzkie . . .	100 K.	134,83	133,85
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	24,00	23,20
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,58	11,10
Marki niemieckie . . .	100 Mk.	123,00	121,00
Pengö węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie . .	100 Szyl.	98,00	97,00

WALUTY	Za	Transakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY.				
Amsterdam . . .	100 Fl.	289,75	290,47	289,03
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,78	211,94
Bruksela	100 Blg.	89,25	89,43	89,07
Budapeszt . . .	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	11,55	11,58	11,52
Konstantynopol . .	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K.	—	116,79	116,21
Londyn	1 Ł.	26,09	26,16	26,02
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	27,95	27,75
Montreal	1 Dol.	—	5,29½	5,27
Nowy Jork . . .	1 Dol.	5,27⅝	5,28⅞	5,26⅜
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,28	5,29¼	5,26¾
Oslo	100 K.	—	131,38	130,72
Paryż	100 Fr.	23,56	23,62	23,50
Praga	100 K.	18,38	18,43	18,33
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm . . .	100 K.	134,50	134,83	134,17
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	120,95	121,25	120,65
c) MONETY				
2. Srebro.				
Marki niemieckie .	100 Mk.	—	127,00	125,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.